Lecţii Biblice
pentru Şcoala de Sabat

Îndreptățire, sfințire și neprihănire

ianuarie - martie 2013

LECȚIILE ŞCOLII DE SABAT

SECȚIUNEA ADULȚI

Îndreptățire, sfințire şi neprihănire

Ianuarie – martie 2013

Cuprins

Lecțiile Școlii de Sabat, un program de studiu zilnic, se bazează doar pe Biblie și Spiritul Profetic fără comentarii adiționale. Citatele sunt cât de scurte cu putință pentru a reda gânduri concise, directe. În unele cazuri, sunt folosite parantezele [] și aceasta pentru a asigura claritatea, contextul corespunzător și citirea mai ușoară. Se recomandă cu toată căldura studierea materialelor folosite ca sursă.

Lecții biblice pentru Școala de Sabat (USPS 005-118), Vol. 89, Nr. 1, ianuarie – martie 2013. Publicată trimestrial de către Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea – Mișcarea de Reformă.

Traducere:
Corectură:
Imagini: PhotoDisc

Editura Păzitorul Adevărului
str. Morii, nr. 27
505200 Făgăraș, jud. Brașov
Tel: 0268 213 714 Fax: 0268 214 111
e-mail: info@farulsperantei.ro
www.farulsperantei.ro

Prefață

„În marea Sa îndurare, Domnul a trimis poporului Său o solie nespus de prețioasă prin presbiterii Waggoner şi Jones. Această solie trebuia să-L prezinte înaintea lumii într-un mod mai proeminent pe Mântuitorul înălțat, jertfa pentru păcatele întregii lumi. Ea prezenta îndreptățirea prin credința în Cel care este Garantul nostru; îi invita pe oameni să primească neprihănirea lui Hristos, care se dă pe față prin ascultare de toate poruncile lui Dumnezeu. Mulți Îl pierduseră din vedere pe Isus. Era nevoie ca ei să aibă ochii îndreptați asupra persoanei Sale divine, a meritelor Sale şi a dragostei Sale neschimbătoare față de familia omenească. Toată puterea este predată în mâinile Sale, ca să poată împărți daruri bogate oamenilor, dând darul neprețuit al propriei Sale neprihăniri agentului omenesc neajutorat. Aceasta este solia pe care Dumnezeu a poruncit să fie dată lumii. Ea este solia îngerului al treilea, care trebuie să fie vestită cu glas puternic şi care să însoțească revărsarea Duhului Său într-o măsură bogată." – *Mărturii către predicatori*, pag. 91, 92 engl.

Ca popor care a fost chemat să vestească solia „Hristos Neprihănirea Noastră" cu mare putere, este important să înțelegem întocmai această solie şi care sunt implicațiile ei practice. Deşi acest mesaj cuprinde mai multe aspecte, în această ediție a Lecțiilor Şcolii de Sabat vom recapitula subiectele îndreptățirii, sfințirii şi neprihănirii.

Pavel a declarat că taina evangheliei este „Hristos în voi, nădejdea slavei" (Coloseni 1:27). În continuare, el i-a îndemnat pe filipeni: „Să aveți în voi gândul acesta care era şi în Hristos Isus." (Filipeni 2:5). Intenția lui Hristos a fost să „fac voia Celui ce M-a trimis şi să împlinesc lucrarea Lui" (Ioan 4:34). Care este lucrarea lui Dumnezeu, dacă nu să-i facă pe bărbați şi femei să aibă din nou chipul lui Dumnezeu aşa cum au avut la început când au fost creați. Acest lucru este posibil doar prin evanghelie, care este „puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede" (Romani 1:16), şi prin credința în făgăduința: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu." (Ioan 1:12).

Rugăciunea noastră sinceră este ca solia Îndreptățirii, Sfințirii şi Neprihănirii prin Hristos să fie înțeleasă nu numai ca o teorie, ci şi ca o experiență practică şi vie de către noi toți.

Departamentul Şcolii de Sabat al Conferinței Generale

Sabat, 5 ianuarie 2013

Darul Sabatului Întâi pentru Centrul pentru congrese din Belem, Brazilia

Dragi fraţi şi surori în credinţa şi nădejdea binecuvântată în Hristos. „Aruncă-ţi pâinea pe ape, şi după multă vreme o vei găsi iarăşi" (Eclesiastul 11:1). În numele credincioşilor din zona Amazonului din Brazilia, venim la dumneavoastră prin intermediul acestui mijloc de transmitere a adevărului – Lecţiile Şcolii de Sabat – ca să apelăm la generozitatea dumneavoastră în vederea înaintării lucrării soliei îngerului al treilea în zona noastră.

Câmpul Amazon cuprinde patru mari state din nordul şi nord-estul Braziliei, cu o populaţie de aproximativ 17 milioane de locuitori care locuiesc într-o zonă de 2 milioane km^2. Marea parte a acestei populaţii locuieşte pe malurile Amazonului şi ale afluenţilor lui, iar o altă parte considerabilă locuieşte în interiorul ţării în statele Maranhao şi Piaui. Punând la un loc toţi aceşti factori, se înţelege că sunt necesare mari eforturi şi cheltuieli considerabile de resurse pentru a face evanghelizare şi a ţine legătura cu membrii şi sufletele interesate.

Un alt factor care ne obligă să facem planuri pentru activităţile misionare din această regiune este poziţia ei strategică, aflându-se în vecinătatea altor ţări care trebuie evanghelizate: Guyana, Guyana Franceză şi Surinam.

Dorinţa noastră este aceea de a coopera mai mult în această lucrare, însă mai întâi este nevoie ca noi să ne instalăm ferm aşa cum a scris profetul Isaia în capitolul 54:2: „Lărgeşte locul cortului tău şi întinde învelitorile locuinţei tale: nu te opri! Lungeşte-ţi funiile şi întăreşte-ţi ţăruşii!" Dorind să pregătim misionari voluntari, în special din rândul tinerilor, am cumpărat o bucată frumoasă de pământ la aproximativ 30 km de sediul actual al Câmpului Amazon din Belem, capitala din Para, iar acum trebuie să investim în infrastructură şi în construirea unei noi clădiri.

Apelăm la toţi studenţii Şcolii de Sabat să ne ajute în acest proiect. Fie ca Dumnezeu să vă răsplătească din abundenţă când donaţi cu dărnicie pentru cauza Sa. „Sufletul binefăcător va fi săturat, şi cel ce udă pe alţii va fi udat şi el." (Proverbele 11:25).

Fraţii şi surorile voastre din Uniunea Braziliană de Nord

Planul de răscumpărare

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veşnică.” (Ioan 3:16).

„Planul glorios al mântuirii omului a luat ființă prin dragostea nemărginită a lui Dumnezeu Tatăl. În acest plan divin se oglindeşte manifestarea cea mai minunată a dragostei lui Dumnezeu față de omenirea căzută.” – *Testimonies*, vol. 2, pag. 200 engl. (cap.: „Suferințele lui Hristos”).

Recomandare pentru studiu: *Patriarhi şi profeți*, pag. 63-70 engl. (cap. 4: „Planul de mântuire”).

Duminică *30 decembrie*

1. LA ÎNCEPUT

a. Cât de simplu explică Scriptura natura pe care Adam şi Eva au avut-o la creațiune? În ce îşi găseau ei plăcerea? Genesa 1:26, 27.

„Omul avea să poarte chipul lui Dumnezeu, atât în asemănarea exterioară cât şi în caracter. Numai Hristos este ‚întipărirea Ființei' (Evrei 1:3) [n.t. engl.: ‚chipul expres al'] Tatălui; însă omul a fost făcut după asemănarea cu Dumnezeu. Natura lui era în armonie cu voința lui Dumnezeu. Mintea Sa era capabilă să înțeleagă lucrurile divine. Afecțiunile lui erau curate; poftele şi patimile lui se aflau sub controlul rațiunii. El era sfânt şi fericit să poarte chipul lui Dumnezeu şi să fie în ascultare desăvârşită de voința Sa.” – *Patriarhi şi profeți*, pag. 45 engl. (cap. 2: „Creațiunea”).

b. Ce stare de lucruri exista în întregul univers la început? Genesa 1:31; Iov 38:7.

„Atâta timp cât toate ființele create au recunoscut supunerea din dragoste, a existat o armonie perfectă în întregul univers al lui Dumnezeu. Oştirile cereşti îşi găseau bucuria în a împlini planul Creatorului lor. Lor le făcea plăcere să reflecte slava Sa şi să-I aducă laude. Şi, în timp ce dragostea față de Dumnezeu era supremă, dragostea față de ceilalți era încrezătoare şi altruistă. Nu exista nici o notă discordantă care să tulbure armoniile cereşti.” – Idem., pag. 35 engl. (cap. 1: „De ce a fost îngăduit păcatul?”).

2. CONSECINȚELE CĂDERII

a. Care a fost urmarea păcatului asupra omenirii şi naturii? Ce a adus călcarea legii lui Dumnezeu în această lume? Genesa 3:17-19; Romani 5:12.

„Dumnezeu l-a făcut pe om sfânt şi fericit într-un mod desăvârşit; iar pământul frumos, aşa cum a ieşit din mâna Creatorului, nu purta nici o pată a decăderii şi nici o umbră a blestemului. Călcarea legii lui Dumnezeu – legea dragostei – a adus suferința şi moartea." – *Calea către Hristos*, pag. 9 engl. (cap. 1: „Iubirea lui Dumnezeu față de om").

„Îndrăznind să nesocotească voința lui Dumnezeu într-un singur punct, primii noştri părinți au deschis porțile suferinței asupra lumii. Şi oricine urmează exemplul lor va culege urmări asemănătoare. Dragostea lui Dumnezeu se află la baza oricărui precept al legii Sale, iar cel care se depărtează de poruncă lucrează la propria lui nefericire şi ruină." – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pag. 52 engl. (cap. 4: „Spiritualitatea legii").

b. Sub a cui putere au căzut atât omenirea cât şi pământul? Cum a numit Hristos acea putere? Romani 6:16; Luca 4:5,6; Ioan 14:30.

„Prin păcat, nu numai omul, dar şi pământul a ajuns sub puterea celui rău şi trebuia restaurat prin planul de răscumpărare. Atunci când a fost creat, Adam a fost aşezat ca stăpân peste pământ. Însă, cedând ispitei, el a fost adus sub puterea lui Satan. ‚Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit' (2 Petru 2:19). Atunci când omul a ajuns robul lui Satan, stăpânirea, pe care o deținea el, a trecut asupra cuceritorului său. În felul acesta, Satan a devenit ‚dumnezeul acestei lumi' (2 Corinteni 4:4 engl.). El uzurpase acea stăpânire asupra pământului care fusese dată la început lui Adam." – *Patriarhi şi profeți*, pag. 67 engl. (cap. 4: „Planul de mântuire").

„În lupta dintre Prințul luminii şi conducătorul împărăției întunericului, avea să se hotărască lucruri mari pentru lume. După ce l-a ispitit pe om să păcătuiască, Satan a pretins că pământul este al lui şi s-a numit pe sine prințul acestei lumi. Deoarece părinții neamului omenesc primiseră firea lui, s-a gândit să-şi stabilească imperiul aici. El a declarat că oamenii îl aleseseră pe el drept conducător al lor. Prin stăpânirea lui asupra oamenilor, el deținea controlul asupra întregii lumi. Hristos venise să respingă pretențiile lui Satan. În calitate de Fiu al omului, Hristos avea să stea hotărât de partea lui Dumnezeu. În felul acesta, avea să se arate că Satan nu câştigase controlul complet asupra omenirii şi că pretenția lui asupra lumii era falsă. Toți cei care doreau aveau să fie eliberați de puterea lui. Stăpânirea pe care Adam o pierduse prin păcat avea să fie recâştigată." – *Hristos lumina lumii*, pag. 114, 115 engl. (cap. 12: „Ispitirea lui Isus").

3. REZULTATUL PĂCATULUI

a. Ce schimbare a survenit în natura bărbaților şi femeilor după cădere? Din ce stare deplorabilă trebuia ridicată omenirea? Ioan 8:44 (p.p.); Efeseni 2:1-3.

„La început, Dumnezeu l-a creat pe om după asemănarea Sa. El l-a înzestrat cu calități nobile. Mintea lui era bine echilibrată şi toate puterile ființei lui erau armonioase. Însă căderea şi efectele ei au pervertit aceste daruri. Păcatul a distrus şi aproape a şters chipul lui Dumnezeu din om." – *Patriarhi şi profeți*, pag. 595 engl. (cap.58: „Şcolile profeților").

„Atunci când omul a călcat legea cea sfântă, firea lui a devenit rea şi a ajuns în armonie, nu în duşmănie, cu Satan. În mod normal nu există nici un fel de duşmănie între omul păcătos şi cel ce se află la originea păcatului. Amândoi au ajuns răi prin apostazie." – *Marea luptă*, pag. 505 engl. (cap.30: „Vrăjmăşia dintre om şi Satan")

b. Fără îndurarea regeneratoare a lui Dumnezeu, ce tendință omenească şi firească există până astăzi? Psalmii 51:5; Ieremia 17:9; Romani 3:12; 2 Corinteni 4:4.

„Prin păcat, omul a fost despărțit de viața lui Dumnezeu. Sufletul lui este paralizat de intrigile lui Satan, autorul păcatului. De unul singur el nu poate sesiza păcatul, nu poate aprecia şi nu-şi poate însuşi natura divină. Dacă ar fi adusă la îndemâna lui, inima lui firească nu ar găsi în ea nimic vrednic de dorit. Puterea fermecătoare a lui Satan este asupra lui. Toate mijloacele abile şi ingenioase pe care le poate sugera diavolul sunt prezentate minții lui ca să pervertească orice impuls bun. Orice facultate şi putere dată lui de Dumnezeu a fost şi este folosită ca armă împotriva Binefăcătorului divin. Astfel, deşi El îl iubeşte, Dumnezeu nu poate să-i acorde fără nici un risc darurile şi binecuvântările pe care El doreşte să le reverse." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 340.

„Toți cei care nu sunt urmaşi hotărâți ai lui Hristos sunt servii lui Satan. În inima nerenăscută există iubire față de păcat şi înclinația de a-l nutri şi scuza." – *Marea luptă*, pag. 508 engl. (cap.30: „Vrăjmăşia dintre om şi Satan")

„Urmarea înfruptării din pomul cunoştinței binelui şi răului se dă pe față în experiența fiecărui om. În firea lui există o înclinație spre rău, o forță căreia, dacă nu este ajutat, nu-i poate rezista." – *Educația*, pag. 29 engl. (cap.: „Legătura educației cu răscumpărarea").

4. O DOVADĂ A DRAGOSTEI LUI DUMNEZEU

a. Ce caracteristică a Dumnezeirii a răspuns nevoii omenirii căzute? Ce L-a motivat pe Hristos să Se ofere pe Sine ca jertfă? 1 Ioan 4:9, 10.

„Fiul lui Dumnezeu, Conducătorul slăvit al cerului, a fost cuprins de milă pentru omenirea căzută. Inima Lui a fost mişcată de compătimire când vaietele lumii pierdute s-au înălţat spre El." – *Patriarhi şi profeţi*, pag. 63 engl. (cap. 4: „Planul de mântuire").

„Caracterul lui Hristos este aşa cum este descoperit în viaţa Sa [de tăgăduire de sine şi purtare atentă de grijă pentru alţii]. Acesta este caracterul lui Dumnezeu. Din inima Tatălui, razele milei divine, manifestate în Hristos, se revarsă către fiii oamenilor. Isus, Mântuitorul blând şi milostiv, a fost Dumnezeu ,arătat în trup' (1 Timotei 3:16)….

Însă acest mare sacrificiu [al Fiului lui Dumnezeu] nu a fost făcut pentru a da naştere în inima Tatălui la o dragoste pentru om, nici pentru a-L determina să mântuiască. Nu, nu! ,Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu...' (Ioan 3:16). Tatăl ne iubeşte, nu datorită marii jertfe, ci El a oferit această jertfă pentru că ne iubeşte. Hristos a fost mijlocul prin care El a putut să reverse asupra unei lumi căzute în păcat nemărginita Sa iubire." – *Calea către Hristos*, pag. 12, 13 engl. (cap. 1: „Iubirea lui Dumnezeu faţă de om").

b. Când a fost întocmit planul de mântuire pentru omenirea vinovată? Ce principiu al guvernării lui Dumnezeu se dă pe faţă prin acest plan? Apocalipsa 13:8; Romani 16:25; Psalmii 89:14.

„Planul răscumpărării noastre nu a fost un gând ulterior, nu a fost un plan formulat după căderea lui Adam. El a fost o descoperire a ,tainei care a fost ţinută ascunsă de veacuri' (Romani 16:25). A fost o dezvăluire a principiilor care, din veacurile veşnice, au fost temelia tronului lui Dumnezeu. De la început, Dumnezeu şi Hristos au ştiut despre apostazia lui Satan şi despre căderea omului prin puterea înşelătoare a celui apostat. Dumnezeu nu a poruncit ca păcatul să ia fiinţă, ci a prevăzut existenţa lui şi a luat măsuri pentru a veni în întâmpinarea acestui eveniment neprevăzut." – *Hristos lumina lumii,* pag. 22 engl. (cap. 1: „Dumnezeu cu noi")

„Jertfa la care au fost împinşi Tatăl şi Fiul de dragostea nemărginită, ca păcătoşii să poată fi răscumpăraţi, demonstrează întregului univers – aşa cum nimic altceva în afară de acest plan nu ar fi putut face – că dreptatea şi îndurarea sunt temelia legii şi guvernării lui Dumnezeu." – *Marea luptă*, pag. 503 engl. (cap. 29: „Originea răului").

Joi *3 ianuarie*

5. SCOPUL PLANULUI DE RĂSCUMPĂRARE

a. Care este scopul lui Dumnezeu prin planul de răscumpărare? 1 Ioan 3:1; Romani 8:15-17.

„[1 Ioan 3:1 citat] Ce valoare aşează aceasta asupra omului! Prin păcat, fiii oamenilor au devenit supuşii lui Satan. Prin credința în jertfa ispăşitoare a lui Hristos, fiii lui Adam pot deveni fiii lui Dumnezeu. Luând asupra Sa natura umană, Hristos înalță omenirea. Oamenii căzuți sunt aşezați acolo unde, prin legătura cu Hristos, pot deveni cu adevărat vrednici de numele de ‚fii ai lui Dumnezeu.'" – *Calea către Hristos*, pag. 15 engl. (cap. 1: „Iubirea lui Dumnezeu față de om").

b. Pentru ca păcatul să nu mai apară încă o dată, ce îndoială trebuie să înlăture cu totul planul de mântuire din mintea tuturor ființelor inteligente din întregul univers? Naum 1:9; Luca 24:25, 26; Efeseni 1:10.

„Planul lui Dumnezeu a fost acela de a pune lucrurile pe o temelie veşnică de siguranță iar în sfaturile cereşti s-a hotărât să se dea timp lui Satan să dezvolte principiile care erau temelia sistemului lui de guvernare. El pretinsese că acestea erau superioare principiilor lui Dumnezeu. S-a acordat timp pentru ca principiile lui Satan să fie puse în aplicare, ca ele să poată fi văzute de Universul ceresc." – *Hristos lumina lumii*, pag. 759 engl. (cap. 79: „S-a isprăvit").

Vineri *4 ianuarie*

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. **Ce a caracterizat întreaga creațiune a lui Dumnezeu la început?**
2. **În afară de schimbarea circumstanțelor, ce s-a întâmplat cu adevărat atunci când Adam şi Eva nu L-au ascultat pe Dumnezeu?**
3. **Ce fel de intervenție din partea lui Dumnezeu a fost necesară pentru a diminua rezultatele păcatului?**
4. **Ce descoperă planul de mântuire despre adevărata natură a Dumnezeirii?**
5. **Ce trebuie să stabilească planul de mântuire în mod ferm în mintea tuturor pentru a îndepărta posibilitatea îndoielii (sau o imagine alternativă diferită)?**

Lucrarea de răscumpărare

„El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui ați fost vindecați." (1 Petru 2:24).

„Păcatul cu blestemul lui îngrozitor a stricat lumea şi aproape a şters chipul lui Dumnezeu din om. Însă dragostea minunată şi îndurătoare a lui Dumnezeu nu i-a lăsat pe oameni în starea lor deznădăjduită şi căzută ca să piară cu totul. El L-a dat pe preaiubitul Său Fiu pentru mântuirea lor." – *The Signs of the Times*, 1 august 1878.

Recomandare pentru studiu: *Hristos lumina lumii*, pag. 22-26 engl. (cap. 1: „Dumnezeu cu noi").

Duminică *6 ianuarie*

1. A ÎMPLINI CERINȚELE

a. Care este pedeapsa pentru călcarea legii şi numai cum poate scăpa păcătosul? Cine a luat asupra Sa nelegiuirea noastră? Genesa 2:17; Romani 7:10, 11; 1 Petru 2:24.

„Pentru a salva omenirea de la moartea veşnică, Fiul lui Dumnezeu a purtat de bună voie pedeapsa neascultării. Numai prin umilința Prințului cerului putea fi îndepărtată dezonoarea, satisfăcută dreptatea, iar omul restaurat la ceea ce pierduse prin neascultare." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 308.

b. Ce a trebuit să facă mai întâi Fiul lui Dumnezeu înainte ca planul de mântuire să devină o realitate? Pentru cine altcineva a reprezentat un sacrificiu dăruirea lui Hristos? 1 Timotei 3:16; Ioan 3:16.

„Dumnezeu a dat pe iubitul Său Fiu – pe Cel egal cu Sine – ca să poarte pedeapsa nelegiuirii şi, în felul acesta, a prevăzut o cale prin care [omenirea căzută] să poată să fie repusă în grația Sa şi adusă înapoi în căminul ei din Eden. Hristos S-a angajat să-l răscumpere pe om şi să salveze lumea din mâna lui Satan. Rezultatul marii lupte începute în ceruri urma să fie decis chiar în lumea pe care Satan o pretinde a fi a lui." – *Patriarhi şi profeți*, pag. 69 engl. (cap. 4: „Planul de mântuire").

2. ASCULTARE DESĂVÂRŞITĂ – NECESARĂ PENTRU RĂSCUMPĂRARE

a. Prin ce fel de ascultare a putut Hristos să ne răscumpere? Filipeni 2:8; Evrei 5:8, 9; Romani 5:12, 18.

„Ca reprezentant al omenirii căzute, Hristos a călcat pe acelaşi teren pe care Adam s-a poticnit şi a căzut. Printr-o ascultare desăvârşită de legea lui Dumnezeu, Hristos l-a răscumpărat pe om de la pedeapsa căderii ruşinoase a lui Adam. Omul călcase legea lui Dumnezeu. Numai în dreptul celor care se întorc la ascultarea lor de Dumnezeu, numai în dreptul celor care ascultă de legea pe care au călcat-o, va putea fi folosit sângele lui Hristos. Hristos nu va participa niciodată la păcat. Purtând pedeapsa legii, El dă păcătosului o altă şansă, o a doua probă. El deschide o cale prin care păcătosul să poată fi readus în favoarea lui Dumnezeu. Hristos poartă pedeapsa păcatelor trecute ale omului, iar prin aceea că îi atribuie omului neprihănirea Sa, îl face pe om în stare să păzească legea sfântă a lui Dumnezeu.” – *Comentarii biblice*, vol. 6, pag. 1092 engl.

„Întreaga viață [a lui Hristos] indica spre moartea Sa pe cruce. Viața Sa a fost una de ascultare față de toate poruncile lui Dumnezeu şi trebuia să fie un exemplu pentru toți oamenii de pe pământ. Viața Sa era trăirea legii în omenesc. Acea lege a fost călcată de Adam. Însă Hristos, prin ascultarea Sa desăvârşită de lege, a acordat izbăvire în urma eşecului şi căderii ruşinoase a lui Adam.” – *Principiile fundamentale ale educației creştine*, pag. 382 engl. (cap.: „Cărți şi autori în şcolile noastre”).

b. Ce I-a dat dreptul lui Hristos să-i ia pe robi din mâinile vrăjmaşului? Ioan 15:10 (u.p.); 1 Petru 2:24.

„Ce drept avea Hristos să-i ia pe robi din mâinile vrăjmaşului? – Dreptul de a fi făcut un sacrificiu care satisface principiile dreptății, prin care este guvernată Împărăția cerului. El a venit pe acest pământ ca Răscumpărătorul omenirii pierdute, ca să-l biruiască pe duşmanul cel viclean şi, prin alipirea Lui statornică față de dreptate, să-i mântuiască pe toți aceia care-L primesc ca Mântuitor al lor. Pe crucea Calvarului, El a plătit prețul de răscumpărare pentru omenire. Şi, în felul acesta, a câştigat dreptul de a-i lua pe robi din prinsoarea marelui amăgitor, care, printr-o minciună, a lucrat împotriva guvernării lui Dumnezeu, l-a făcut pe om să cadă şi, în felul acesta, a pierdut orice pretenție de a fi chemat un supus loial al glorioasei Împărăției veşnice a lui Dumnezeu.” – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 309.

3. FIUL OMULUI A MANIFESTAT UN CARACTER DESĂVÂRŞIT

a. Cum S-a pregătit Hristos pentru restaurarea chipului lui Dumnezeu în oameni? Evrei 10:5-7 (comparați cu Psalmii 40:6-8).

„Cel care nu a cunoscut păcatul a fost făcut păcat pentru noi. Având această greutate teribilă de vină asupra Sa, din cauza păcatelor noastre, El a trecut încercarea grozavă în ce priveşte pofta, dragostea de lume şi de onoare, mândria etalării care duce la încumetare. Hristos a suportat toate aceste ispite mari, de căpătâi, şi a biruit în dreptul omului, desăvârşind pentru el un caracter drept, pentru că ştia că omul nu poate face aceasta de la sine." – *Testimonies*, vol. 3, pag. 372 engl. (cap.: „Apel către tineri").

„Prin călcarea acestei legi [morale], omul a adus păcatul în lume şi împreună cu păcatul a venit şi moartea. Hristos a devenit jertfa de ispăşire pentru păcatele omului. El Şi-a oferit propria desăvârşire a caracterului în locul păcătoşeniei omului. El a luat asupra Sa blestemul neascultării." – *Comentarii biblice*, vol. 6, pag. 1096 engl.

b. În ce fel L-a slăvit Hristos pe Tatăl Său şi de ce? Ioan 17:3, 4 (p.p); 14:7-11.

„Exercitarea forței este contrară principiilor guvernării lui Dumnezeu; El doreşte doar slujire din dragoste; iar dragostea nu poate fi poruncită; ea nu poate fi câştigată prin forță sau autoritate. Numai prin dragoste este trezită dragostea. A-L cunoaşte pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi; caracterul Său trebuie să se dea pe față în contrast cu caracterul lui Satan. Această lucrare putea fi făcută numai de o singură Ființă din întregul Univers. Numai Cel care cunoştea înălțimea şi adâncimea dragostei lui Dumnezeu putea să o facă de cunoscut." – *Hristos lumina lumii*, pag. 22 engl. (cap. 1: „Dumnezeu cu noi").

„Hristos a venit ca să-L descopere lumii pe Dumnezeu ca pe un Dumnezeu al dragostei, plin de bunătate, îndurare şi milostiv… Când Filip a venit la Isus cu cerința: ‚Arată-ne pe Tatăl şi ne este de ajuns', Mântuitorul i-a răspuns: ‚De atâta vreme sunt cu voi şi nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu, dar: „Arată-ne pe Tatăl"?' (Ioan 14:8, 9). Hristos a spus despre Sine că a fost trimis în lume ca reprezentant al Tatălui. În noblețea Sa de caracter, în îndurarea şi mila Sa gingaşă, în dragostea şi bunătatea Sa, El stă înaintea noastră ca întrupare a desăvârşirii divine, chipul Dumnezeului celui nevăzut." – *Testimonies,* vol. 5, pag. 738, 739 engl. (cap.: „Caracterul lui Dumnezeu descoperit în Hristos").

4. ÎN ARMONIE CU PRINCIPIILE LEGII

a. Ce dovedeşte moartea lui Hristos pe cruce cu privire la lege? Care este condiţia pentru mântuirea noastră? Isaia 42:21; Matei 5:17; 19:17.

„Hristos nu a venit pe acest pământ ca să sufere şi să moară doar ca să-l răscumpere pe om. El a venit ca să ‚înalţe legea' şi să o ‚facă onorabilă'. Nu numai ca locuitorii acestei lumi să privească legea aşa cum ar trebui privită, ci ca să demonstreze tuturor lumilor universului că Legea lui Dumnezeu este de neschimbat. Dacă cerinţele ei ar fi putut fi anulate, atunci Fiul lui Dumnezeu nu ar fi trebuit să-Şi dea viaţa ca să facă ispăşire pentru călcarea ei. Moartea lui Hristos dovedeşte că ea este de neschimbat." – *Marea luptă*, pag. 503 engl. (cap. 29: „Originea răului").

„Prin viaţa Sa de pe pământ, [Hristos] a onorat Legea lui Dumnezeu. Prin moartea Sa, El a întărit-o. El Şi-a dat viaţa ca jertfă, nu ca să nimicească Legea lui Dumnezeu, nu ca să creeze un standard mai coborât, ci ca dreptatea să poată fi menţinută, să se poată arăta că legea este de neschimbat, că poate sta în picioare veşnic." – *Pildele Domnului Hristos*, pag. 314 engl. (cap. 24: „Fără haină de nuntă").

b. În lucrarea de răscumpărare, ce foloseşte Hristos pentru a-i converti pe oameni? Psalmii 19:7; 1 Timotei 1:8-10; Romani 3:19, 20.

„Pentru a-şi vedea vina, păcătosul trebuie să-şi verifice caracterul folosind standardul măreţ al neprihănirii lui Dumnezeu. Acesta este o oglindă care arată desăvârşirea unui caracter neprihănit şi îl ajută să discearnă propriile defecte.

Legea îi descoperă omului păcatele, însă nu-i pune la dispoziţie nici un remediu. În timp ce făgăduieşte viaţa celui ascultător, ea declară că moartea este partea păcătosului. Doar Evanghelia lui Hristos îl poate elibera de condamnarea sau de mânjitura păcatului...

Fără lege, oamenii nu au o concepţie corectă despre curăţia şi sfinţenia lui Dumnezeu sau despre propria lor vină şi necurăţie. Ei nu au o convingere adevărată despre păcat şi nu simt nevoia de pocăinţă. Nevăzându-şi propria stare pierdută de călcători ai legii lui Dumnezeu, ei nu-şi dau seama de nevoia lor de sângele ispăşitor al lui Hristos. Nădejdea mântuirii este primită fără vreo schimbare radicală a inimii sau reformare a vieţii. În felul acesta, abundă convertirile superficiale, iar mulţimi, care nu au fost niciodată unite cu Hristos, se alătură bisericii." – *Marea luptă*, pag. 467, 468 engl. (cap. 27: „Redeşteptări moderne").

Joi — 10 ianuarie

5. MÂNTUIREA, OPUSUL RĂUTĂȚII

a. Ce i-a fost dat lui Adam la început şi uzurpat de Satan după cădere? Cum şi când va fi restaurat acest lucru datorită vieții şi jertfei Domnului Hristos? Genesa 1:26; Luca 4:5, 6; Ioan 12:31.

„Nu numai omul, ci şi pământul a ajuns prin păcat sub puterea celui rău şi urma să fie restaurat prin planul de răscumpărare. Atunci când a fost creat, lui Adam i-a fost dată domnia peste pământ. Dar cedând ispitei, el a fost adus sub puterea lui Satan. ‚Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit' (2 Petru 2:19). Atunci când omul a ajuns robul lui Satan, stăpânirea pe care o deținea el a trecut asupra celui care l-a biruit. În felul acesta, Satan a devenit ‚dumnezeul acestei lumi' (2 Corinteni 4:4). El a uzurpat acea stăpânire asupra pământului, care la început fusese dată lui Adam. Însă Hristos, prin jertfa Sa, a plătit pedeapsa păcatului, şi nu numai că l-a răscumpărat pe om, dar a şi recuperat stăpânirea pe care acesta o pierduse. Tot ceea ce a fost pierdut de primul Adam va fi recuperat de cel de al doilea... Acest plan se va împlini atunci când, înnoit de puterea lui Dumnezeu şi eliberat de păcat şi durere, va deveni locuința veşnică a celor răscumpărați. ‚Cei neprihăniți vor stăpâni țara şi vor locui în ea pe vecie.' ‚Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji.' (Psalmii 37:29; Apocalipsa 22:3)." – *Patriarhi şi profeți*, pag. 67 engl. (cap. 4: „Planul de mântuire").

b. În virtutea jertfei Sale ispăşitoare, ce va face Hristos cu păcatul şi cu toți şi tot ce are legătură cu el? Maleahi 4:1; Apocalipsa 20:14, 15; Ezechiel 28:19 (u.p.).

Vineri — 11 ianuarie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. **De ce a fost întruparea lui Hristos vitală pentru planul de mântuire?**
2. **După întrupare, care a fost următoarea cerință a Aceluia care trebuia să răscumpere omenirea din păcat?**
3. **Ce a trebuit să demonstreze literalmente Isus ucenicilor Săi şi oamenilor?**
4. **Ce face Hristos pentru ființele omeneşti pentru a le ajuta să dea pe față caracterul Său?**
5. **Cum vor fi inversate poziția lui Adam şi cea a uzurpatorului?**

Legea lui Dumnezeu

„Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!" (Psalmii 119:18).

„După cum jertfa adusă în favoarea omului a fost desăvârşită, în acelaşi fel restaurarea omului din mânjitura păcatului trebuie să fie deplină şi desăvârşită. Legea lui Dumnezeu ne-a fost dată ca să ne guvernăm conduita." – *Christian Education*, pag. 112.

Recomandare pentru studiu: *Marea luptă*, pag. 465-468 engl. (cap. 27: „Redeşteptări moderne").

Duminică *13 ianuarie*

1. LEGEA ÎNAINTE DE CĂDERE

a. Care este dovada că legea a existat înainte de cădere? Exodul 16:4; 20:8 (p.p.).

„Legea lui Dumnezeu a existat înainte de crearea omului, altfel Adam nu ar fi putut păcătui." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 230.

„Legea lui Dumnezeu a existat înainte ca omul să fie creat. Ea a fost adaptată condiției ființelor sfinte; chiar şi îngerii erau guvernați de către ea." – Idem., pag. 220.

„La început, omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu. El era în armonie desăvârşită cu natura şi Legea lui Dumnezeu; principiile neprihănirii erau întipărite în inima lui." – *Marea luptă*, pag. 467 engl. (cap. 27: „Redeşteptări moderne").

b. Ce atitudine este necesară pentru ca toate ființele create să continue să fie în armonie deplină cu Dumnezeu şi una cu cealaltă? Psalmii 119:165.

„Armonia creațiunii depinde de conformarea desăvârşită a tuturor ființelor, a tot ce există, însuflețit sau neînsuflețit, față de Legea Creatorului. Dumnezeu a dat legi după care să se conducă nu numai ființele existente, ci şi toate lucrările naturii." – *Patriarhi şi profeți*, pag. 52 engl. (cap. 3: „Ispitirea şi căderea").

2. CONSECINȚELE PĂCĂTULUI

a. Ce se spune despre lege? De ce a fost ascultarea de ea condiția vieții veşnice? Romani 7:12; Luca 10:25-28.

„Legea lui Dumnezeu este la fel de sfântă precum Dumnezeu Însuşi. Ea este o descoperire a voinței Sale, o transcriere a caracterului Său, expresia dragostei şi înțelepciunii divine." – *Patriarhi şi profeți*, pag. 52 engl. (cap. 27: „Redeşteptări moderne").

„Caracterul lui Dumnezeu este exprimat în legea Sa; pentru a fi în armonie cu Dumnezeu, principiile legii Sale trebuie să fie izvorul oricărei acțiuni. Hristos nu micşorează pretențiile legii. Într-un limbaj clar, El arătă că ascultarea de aceasta este condiția vieții veşnice – aceeaşi condiție cerută lui Adam înainte de căderea lui. Domnul nu aşteaptă mai puțin astăzi de la un suflet decât a aşteptat de la om în Paradis, o ascultare desăvârşită, o neprihănire nepătată. Cerința de sub legământul harului este la fel de cuprinzătoare precum cerința din Eden – armonia cu Legea lui Dumnezeu, care este sfântă, dreaptă şi bună." – *Pildele Domnului*, pag. 391 engl. (cap. 28: „Răsplata harului").

„Evanghelia nu micşorează pretențiile legii; ea înalță legea şi o face onorabilă. Sub Noul Testament, nu se cere mai puțin decât se cerea sub Vechiul Testament." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 373, 374.

b. Ce este călcarea legii? Care este urmarea inevitabilă a neascultării? 1 Ioan 3:4; Romani 6:23 (p.p.).

„Legea cere o ascultare desăvârşită. ‚Căci, cine păzeşte toată Legea, şi greşeşte într-o singură poruncă, se face vinovat de toate.' (Iacov 2:10). Nici unul din cele zece precepte nu poate fi călcat fără ca omul să se facă vinovat de necredincioşie față de Dumnezeul cerului. Cea mai mică abatere de la cerințele ei, prin neglijență sau păcătuire voită, este păcat şi fiecare păcat îl expune pe păcătos mâniei lui Dumnezeu." – Idem., pag. 218.

„Orice păcat are efecte asupra păcătosului, îi schimbă caracterul şi-l face să-i fie mai uşor să păcătuiască din nou. Alegând să păcătuiască, oamenii se despart de Dumnezeu, se separă de canalul de binecuvântări iar urmarea sigură este ruina şi moartea." – Idem., pag. 235.

3. LEGEA DUPĂ CĂDERE

a. Ce schimbare de atitudine a survenit ca urmare a neascultării? Ce este scos în evidență prin faptul că primii noştri părinți s-au ascuns de prezența lui Dumnezeu? Romani 8:7, 8; Isaia 59:2.

„Păcatul l-a înstrăinat [pe om] de Făcătorul lui. El nu mai reflecta chipul divin. Inima lui era în război cu principiile legii lui Dumnezeu. ‚Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământeşti este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu şi nici nu poate să se supună.' (Romani 8:7)." – *Marea luptă*, pag. 467 engl. (cap. 27: „Redeşteptări moderne").

b. De unde ştim că Legea nu a fost schimbată după cădere? Unde a fost scrisă mai târziu? Psalmii 119:152; Deuteronomul 4:12, 13.

„După cădere, principiile neprihănirii erau neschimbate. Nimic nu a fost luat din lege; nici unul din preceptele ei sfinte nu a putut fi îmbunătățit. Şi aşa cum a existat de la început, aşa va continua să existe de-a lungul veacurilor nesfârşite ale veşniciei. ‚De multă vreme ştiu din învățăturile Tale', spune psalmistul, ‚că le-ai aşezat pentru totdeauna'. (Psalmii 119:152)." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 220.

„După ce Adam a păcătuit, principiile legii nu au fost schimbate, ci au fost aranjate şi exprimate în aşa fel încât să vină în întâmpinarea omului în starea lui căzută." – Idem., pag. 230.

c. Sub noul legământ, unde este scrisă Legea? Evrei 8:10; 10:16.

„Prin convertire şi sfințire, oamenii sunt împăcați cu Dumnezeu prin aceea că sunt aduşi în armonie cu principiile legii Sale." – *Marea luptă*, pag. 467 engl. (cap. 27: „Redeşteptări moderne").

„'Legea Ta este adevărul.' Prin cuvântul şi Spiritul lui Dumnezeu, sunt deschise omului marile principii ale neprihănirii concretizate în legea Sa. Şi întrucât Legea lui Dumnezeu este ‚sfântă, dreaptă şi bună', o transcriere a desăvârşirii divine, înseamnă că un caracter format prin ascultare de acea lege va fi sfântă. Hristos este un exemplu desăvârşit al unui astfel de caracter. El spune: ‚Eu am păzit poruncile Tatălui Meu.' ‚Cel ce M-a trimis este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut.' (Ioan 15:10; 8:29). Urmaşii lui Hristos trebuie să devină asemenea Lui – prin harul lui Dumnezeu să formeze caractere care să fie în armonie cu principiile legii Sale sfinte. Aceasta este sfințirea biblică." – Idem., pag. 469 engl. (cap. 27: „Redeşteptări moderne").

4. LEGEA ŞI HARUL SUNT LEGATE

a. Pe ce este întemeiat tronul lui Dumnezeu? Ce anume amintea mereu de acest lucru în Sfânta Sfintelor din sanctuar? Psalmii 89:14; Exodul 25:17-22.

„În templul din cer, locaşul lui Dumnezeu, tronul Său este aşezat în neprihănire şi judecată. În Sfânta Sfintelor se află legea Sa, marea regulă a dreptăţii prin care întreaga omenire este încercată. Chivotul, care conţine tablele legii, are deasupra tronul harului, înaintea căruia Hristos pledează cu sângele Său în favoarea păcătosului. În felul acesta, este prezentată unirea dintre dreptate şi îndurare în planul pentru răscumpărarea omului. Această unire nu putea fi concepută decât de înţelepciunea divină şi împlinită doar de puterea nemărginită; este o unire care umple întregul cer de mirare şi adorare. Heruvimii din sanctuarul pământesc, privind în jos cu reverenţă spre tronul harului, reprezintă interesul cu care oştirea din cer contemplă lucrarea de răscumpărare. Aceasta este taina harului în care îngerii doresc să privească – că Dumnezeu poate fi drept în timp ce îl îndreptăţeşte pe păcătosul pocăit şi El înnoieşte legătura Sa cu omenirea căzută; că Hristos a putut să Se înjosească ca să ridice mulţimile nenumărate din abisul ruinei şi să le îmbrace în hainele fără pată ale neprihănirii Sale ca să le unească cu îngerii care nu au căzut niciodată şi să locuiască veşnic în prezenţa lui Dumnezeu." – *Marea luptă*, pag. 415 engl. (cap. 23: „Ce este Sanctuarul?").

b. Care două principii trebuie să fie în armonie mereu? Cum ştim că mila nu desfiinţează Legea? Psalmii 85:10.

„Legea şi evanghelia sunt în perfectă armonie. Fiecare o susţine pe cealaltă. În toată maiestatea ei, legea înfruntă conştiinţa, făcându-l pe păcătos să simtă că are nevoie de Hristos ca jertfă de ispăşire pentru păcat. Evanghelia recunoaşte puterea şi caracterul neschimbător al legii. ‚Păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege.' (Romani 7:7). Simţământul păcatului, trezit de lege, îl împinge pe păcătos către Mântuitorul." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 240, 241.

„Harul lui Hristos şi Legea lui Dumnezeu sunt inseparabile. În Isus, mila şi adevărul se întâlnesc, neprihănirea şi pacea se sărută. În viaţa şi caracterul Său, El nu descoperă doar caracterul lui Dumnezeu, ci şi posibilitatea omului." – Idem., pag. 349.

Joi *17 ianuarie*

5. IDEALUL LUI DUMNEZEU PENTRU OMENIRE

a. Care este idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi în conformitate cu planul de mântuire? Matei 5:48; Romani 8:4.

„Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât poate ajunge cea mai înaltă gândire omenească. ‚Fiţi dar desăvârşiţi după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit.' (Matei 5:48). Această poruncă este o făgăduinţă. Planul de răscumpărare presupune salvarea noastră desăvârşită de sub puterea lui Satan. Hristos desparte întotdeauna de păcat sufletul pocăit. El a venit ca să nimicească faptele diavolului şi a luat măsuri ca Duhul Sfânt să fie dat fiecărui suflet care se pocăieşte, ca să-l ţină departe de păcat." – *Hristos lumina lumii*, pag. 311 engl. (cap. 31: „Predica de pe Munte").

„Legea este o exprimare a gândului lui Dumnezeu. Atunci când o primim în Hristos, ea devine gândul nostru. Ea ne înalţă deasupra puterii dorinţelor şi tendinţelor fireşti, deasupra ispitelor care conduc la păcat. ‚Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta şi nu li se întâmplă nicio nenorocire' (Psalmii 119:165) – nimic nu-i face să se poticnească." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 235.

b. Pentru a atinge acest ideal, cu ce trebuie să trăim în armonie? Psalmii 119:1, 142, 167; Ioan 17:17; Iacov 2:12.

Vineri *18 inauarie*

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. **Cum menţine Legea lui Dumnezeu armonia perfectă?**
2. **Ce putem şti despre consecinţele neascultării de Legea lui Dumnezeu?**
3. **Ce putem şti despre caracterul veşnic al legii?**
4. **Ce lecţie poate fi învăţată de la partea de deasupra a chivotului care conţinea tablele legii?**
5. **Ce îi face în stare pe credincioşi să devină asemenea lui Hristos?**

Natura umană a lui Hristos

„Şi Cuvântul S-a făcut trup şi a locuit printre noi, plin de har şi de adevăr. Şi noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava Singurului născut din Tatăl!” (Ioan 1:14).

„Umanitatea Fiului lui Dumnezeu este totul pentru noi. Este lanțul de aur care ne leagă sufletele de Hristos, şi prin Hristos de Dumnezeu. Acesta trebuie să fie studiul nostru. Hristos este un om real.” – *The Youth Instructor,* 13 octombrie 1898.

Recomandare pentru studiu: *Selected Messages*, vol. 1, pag. 246-247; *Hristos lumina lumii*, pag. 117-121 engl. (cap. 12: „Ispitirea lui Isus”).

Duminică *20 ianuarie*

1. DESCENDENȚA UMANĂ A LUI HRISTOS

a. Când a venit pe pământ, ce înfățişare a trebuit să ia Hristos şi de ce? Romani 8:3; Ioan 1:14.

„Isus a devenit om ca să poată face mijlocirea între om şi Dumnezeu. Cu brațul Său omenesc Hristos cuprinde neamul omenesc, în timp ce cu brațul Său dumnezeesc Se prinde de tronul Divinității. Şi aceasta, ca să poată să-l aducă pe om înapoi la gândirea de la început, pe care o pierduse în Eden prin ispita înşelătoare a lui Satan.” – *Comentarii biblice*, vol. 7-A, pag. 487 engl.

b. Din punct de vedere al descendenței umane, al cui urmaş era Hristos? Ce a moştenit El de la mama Sa? Genesa 3:15; 22:18; Romani 1:3.

„Pentru Fiul lui Dumnezeu ar fi fost o umilință aproape fără margini să ia natura omului, chiar şi atunci când Adam se afla în inocența lui în Eden. Însă Isus a acceptat natura umană atunci când omenirea era slăbită de patru mii de ani de păcat. Asemenea oricărui copil al lui Adam, El a primit urmările acțiunii marii legi a eredității. Care au fost aceste urmări se vede în istoria înaintaşilor Săi pământeşti. El a venit cu o ereditate ca aceasta ca să Se împărtăşească de durerile şi ispitele noastre şi să ne dea un exemplu de viață lipsită de păcat.” – *Hristos lumina lumii*, pag. 49 engl. (cap. 4: „Vi S-a născut un Mântuitor”).

2. NATURA UMANĂ A LUI HRISTOS

a. Cum este descrisă natura umană a Fiului lui Dumnezeu de către profetul Isaia? Isaia 53:2-4.

„Luând asupra Sa natura omului în starea ei decăzută, Hristos nu a fost părtaş la păcatul ei nici în cea mai mică măsură. El a fost supus slăbiciunilor şi neputinţelor cu care este înconjurat omul ,ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul Isaia, care zice: ,El a luat asupra Lui neputinţele noastre şi a purtat bolile noastre' (Matei 8:17). El a fost înduioşat de simţământul slăbiciunilor noastre şi a fost ispitit în toate lucrurile aşa cum suntem şi noi." – *Comentarii biblice*, vol. 5, pag. 1131 engl.

b. Cum descrie apostolul Pavel realitatea naturii umane pe care a moştenit-o Hristos? Evrei 2:14-17 (p.p.).

„Hristos nu s-a prefăcut a lua natura umană; El chiar a luat-o. El chiar a avut natura umană." – Selected Messages, vol. 1, pag. 247.

„Timp de patru mii de ani, omenirea a decăzut în putere fizică, în putere mentală şi în valoare morală; iar Hristos a luat asupra Sa slăbiciunile omenirii degenerate. Numai în felul acesta putea să-l salveze pe om din adâncimile cele mai de jos ale degradării sale." – *Hristos lumina lumii*, pag. 117 engl. (cap. 12: „Ispitirea lui Isus").

„Isus a fost în toate lucrurile asemenea fraţilor Săi. El a devenit carne, exact aşa cum suntem şi noi. Lui I-a fost foame şi sete şi era obosit. El S-a întreţinut prin mâncare şi era înviorat prin somn. El a avut aceeaşi soartă cu omul; totuşi El era Fiul fără vină a lui Dumnezeu. El era Dumnezeu în trup. Caracterul Său trebuie să fie al nostru." – Idem., pag. 311 engl. (cap. 31: „Predica de pe Munte").

„Ce privelişte era aceasta pentru Cer! Hristos, care nu cunoştea nici cea mai mică pată sau pângărire a păcatului, a luat natura noastră în starea ei stricată. Aceasta a fost o umilire mai mare decât poate pricepe omul mărginit. Dumnezeu S-a făcut de cunoscut în trup. El S-a umilit pe Sine. Ce temă de gândire, de contemplare adâncă şi serioasă! Atât de nemărginit, de măreţ era Maiestatea cerului şi totuşi S-a umilit atât de mult, fără să piardă nici o fărâmă din demnitatea şi slava Sa! El S-a umilit la cea mai de jos degradare şi sărăcie între oameni. De dragul nostru, El a devenit sărac pentru ca, prin sărăcia Sa, să putem deveni bogaţi. ,Vulpile au vizuini,' a spus El, ,păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului nu are unde să-Şi plece capul.' (Matei 8:20)." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 253.

3. HRISTOS AR FI PUTUT CĂDEA

a. De unde ştim că Hristos a trebuit să întâmpine toate ispitele cu care trebuie să ne confruntăm noi şi cu ce scop? Evrei 2:17, 18; 4:15; 5:1, 2.

„Numai Hristos avea experiență în toate necazurile şi ispitele care vin asupra ființelor omeneşti. Niciodată unul născut din femeie nu a fost atacat mai aprig de ispită; nimeni altul nu a purtat povara atât de grea a durerii şi a păcatului lumii." – *Educația*, pag. 78 engl. (cap.: „Învățătorul trimis de Dumnezeu").

„Fiul lui Dumnezeu a fost asaltat la fiecare pas de puterile întunericului. După botezul Său, El a fost dus de Duhul în pustie şi a fost ispitit timp de patruzeci de zile. Am primit scrisori în care se afirma că nu este posibil ca Hristos să fi avut aceeaşi natură ca omul, pentru că, dacă ar fi avut, El ar fi căzut sub ispite asemănătoare. Dacă nu ar fi avut natura omului, El nu ar putea fi exemplul nostru. Dacă El nu era părtaş al naturii noastre, El nu ar fi putut fi ispitit aşa cum este omul. Dacă nu ar fi fost posibil ca El să Se supună ispitei, El nu ar putea fi exemplul nostru. A fost o realitate solemnă aceea că Hristos a venit ca să ducă luptele asemenea omului, în favoarea omului." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 408.

b. Ce dovezi suplimentare există cu privire la natura umană a lui Hristos şi cu privire la posibilitatea ca El să fi putut cădea în ispită? Ce implica rezultatul? 2 Corinteni 5:21; Evrei 5:7, 8.

„Dacă nu există posibilitatea de a ceda, ispita nu este ispită. Ispita este biruită atunci când omul este influențat cu putere să facă o faptă rea şi, ştiind că o poate face, se împotriveşte, prin credință, ținându-se strâns de puterea divină. Aceasta a fost încercarea aspră prin care a trecut Hristos. El nu ar fi putut fi ispitit în toate lucrurile aşa cum este ispitit omul, dacă nu ar fi existat posibilitatea căderii Sale…

Ispitele la care a fost supus Hristos au fost o realitate teribilă. Ca agent liber, El a fost pus la probă cu libertatea de a se supune ispitelor lui Satan şi de a lucra împotriva lui Dumnezeu. Dacă nu ar fi fost astfel, dacă nu ar fi existat posibilitatea ca El să cadă, El nu ar fi putut fi ispitit în toate lucrurile aşa cum este ispitită familia omenească." – *Comentarii biblice*, vol. 5, pag. 1082.

„Nu uitați că Hristos a riscat totul. Pentru răscumpărarea noastră, cerul însuşi a fost în primejdie. Veți putea estima valoarea unui suflet, la piciorul crucii, amintindu-vă că Hristos şi-ar fi dat viața chiar şi pentru un singur păcătos." – *Parabolele Domnului Hristos*, pag. 196 engl. (cap. 15: „Acest om primeşte pe păcătoşi").

4. ASPRIMEA ISPITELOR LUI HRISTOS

a. Ce a făcut ca ispitirea în pustie să fie atât de aspră pentru Isus? Luca 4:2, 12, 13.

„Mântuitorul este un frate în slăbiciunile noastre, ‚în toate lucrurile ispitit ca şi noi' (Evrei 4:15); dar fiind fără de păcat, natura Sa a dat înapoi de la rău; El a suferit luptele şi chinul sufletului într-o lume a păcatului." – *Calea către Hristos*, pag. 93, 94 engl. (cap. 11: „Înaltul privilegiu al rugăciunii").

„Fiecare păcat, fiecare neînţelegere, fiecare poftă care pângăreşte, pe care călcarea legii le adusese, a fost o tortură pentru spiritul Său." – *Hristos lumina lumii*, pag. 111 engl. (cap. 11: „Botezul").

„Mulţi pretind că era imposibil ca Hristos să fie biruit de ispită. Atunci, El nu ar fi putut fi aşezat în poziţia lui Adam; El nu ar fi putut câştiga biruinţa pe care nu a câştigat-o Adam. Dacă noi am avea de dus o luptă mai grea decât a avut de dus Hristos, El n-ar mai fi în stare să ne ajute. Dar Mântuitorul nostru a luat corpul omenesc cu toate slăbiciunile lui. El a luat natura omului cu posibilitatea căderii în ispită. Tot ce avem noi de suportat a fost suportat şi de El." – Idem., pag. 117 engl. (cap. 12: „Ispitirea lui Isus").

„Când Îi atribuim naturii umane [a lui Hristos] o putere pe care omul nu o poate avea în luptele sale cu Satan, noi ştirbim deplinătatea umanităţii Sale." – *Comentarii biblice*, vol. 7, pag. 929 engl.

„Domnul nostru a fost ispitit aşa cum este ispitit şi omul. El putea să Se supună ispitelor, aşa cum se pot supune şi fiinţele omeneşti. Natura Sa mărginită era curată şi fără pată, însă natura divină care L-a făcut să-i spună lui Filip: ‚Cel ce M-a văzut pe Mine, L-a văzut pe Tatăl', nu a fost umanizată; nici umanitatea nu a fost divinizată prin unirea sau amestecarea celor două naturi; fiecare şi-a menţinut caracterul şi proprietăţile esenţiale.

Dar în acest punct nu ar trebui să avem idei de rând sau pământeşti, iar în gândirea noastră pervertită să nu credem că posibilitatea ca Hristos să cadă sub ispitele lui Satan i-a degradat umanitatea sau că El avea aceleaşi înclinaţii păcătoase, decăzute ca omul.

Natura divină, îmbinată cu cea umană, Îl făceau în stare să Se supună ispitelor lui Satan. Aici, încercarea a fost mult mai mare pentru Hristos decât pentru Adam şi Eva, deoarece Hristos a luat natura noastră, decăzută dar nu stricată, şi nu s-ar fi stricat decât dacă El ar fi primit cuvintele lui Satan în locul cuvintelor lui Dumnezeu. A presupune că El nu putea să cedeze ispitelor înseamnă a-L aşeza într-o poziţie de unde nu ar putea fi un exemplu desăvârşit pentru om, iar forţa şi puterea acestei părţi din umilinţa lui Hristos, care este memorabilă, nu l-ar învăţa şi nu l-ar ajuta cu nimic pe om." – *Manuscript Releases*, vol. 16, pag. 182, 183.

Joi *24 ianuarie*

5. CREŞTEREA ŞI TRIUMFUL LUI HRISTOS

a. Prin ce experienţe tipice fiinţelor omeneşti a fost pregătit Isus pentru biruinţă şi cu ce rezultat? Luca 2:40, 52; Evrei 5:8, 9.

„Viaţa lui Isus a fost o viaţă în armonie cu Dumnezeu. Când era copil, El gândea şi vorbea ca un copil; dar nici o urmă a păcatului nu mânjea chipul lui Dumnezeu în El. Totuşi, El nu a fost scutit de ispită. Locuitorii Nazaretului erau proverbiali pentru răutatea lor. Cât de puţin erau apreciaţi în general, se vede în întrebarea lui Natanael: ,Poate să iasă ceva bun din Nazaret?' (Ioan 1:46). Isus a fost aşezat acolo unde caracterul Său să-i fie încercat." – *Hristos lumina lumii,* pag. 71 engl. (cap. 7: „Ca un prunc").

b. Care este secretul biruinţei asupra ispitei? Ce făgăduieşte Hristos celor care biruiesc aşa cum a biruit şi El? 1 Petru 2:23; Iacov 4:7; Apocalipsa 3:21.

„[Hristos] l-a înfrânt pe Satan în aceeaşi natură asupra căreia Satan obţinuse biruinţa în Eden. Vrăjmaşul a fost biruit de Hristos în natura Sa umană. Puterea Divinităţii Mântuitorului a fost ascunsă. El a biruit în natura umană, bazându-Se pe Dumnezeu că Îi va da putere. Acesta este privilegiul tuturor. Biruinţa noastră va fi direct proporţională cu credinţa noastră." – *The Youth Instructor*, 25 aprilie 1901.

Vineri *25 ianuarie*

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. **Ce moştenire a primit Hristos ca descendent al lui Adam?**
2. **Ce arată clar că Isus a trăit cu adevărat ca om cât timp a fost printre oameni?**
3. **De unde ştim că Hristos a trebuit să facă faţă la ispite reale asemenea oricărei alte fiinţe omeneşti?**
4. **Când Hristos a trebuit să facă faţă în mod personal la ispită ca Fiu al Omului, ce fapt a făcut ca ispitele Sale să fie mai aspre decât ale noastre?**
5. **Cum a fost pregătit Hristos să biruiască şi ce putem învăţa din aceasta?**

Sabat, 2 februarie 2013

Darul Sabatului Întâi pentru Fondul mondial de ajutorare în caz de dezastre

Ce este adevărata religie? „Religia curată şi neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani şi pe văduve în necazurile lor şi să ne păzim neîntinaţi de lume." (Iacov 1:27). Fondul mondial de ajutorare în caz de dezastre răspunde la apelul de a-i ajuta pe cei care se află în cea mai mare nevoie – cei care supravieţuiesc experienţelor traumatizante produse de cutremure, uragane sau alte dezastre. Îi puteţi ajuta pe cei care au cu adevărat nevoie?

„Oricare ar fi numărul talanţilor noştri, fie că este unul, doi sau cinci, nici un bănuţ din banii noştri nu ar trebui irosit pe vanitate, mândrie sau egoism. Fiecare dolar din agoniseala noastră este imprimat cu chipul şi inscripţia lui Dumnezeu. Cât timp în lumea lui Dumnezeu există flămânzi de hrănit, oameni goi care să fie îmbrăcaţi, suflete care pier că nu au pâinea şi apa mântuirii, orice îngăduinţă nenecesară, orice surplus din venit, pledează pentru cei săraci şi goi." – *The Signs of the Times*, 20 iunie 1892.

Fondului mondial de ajutorare în caz de dezastre îi revine răspunderea de a coordona acest ajutor. Fiind o acţiune bazată exclusiv pe voluntariat, fără angajaţi şi fără cheltuieli suplimentare, 100% din fiecare donaţie merge direct şi în întregime în lucrarea de binefacere. Toate cheltuielile administrative ale Fondului mondial de ajutorare în caz de dezastre sunt făcute din darurile regulate ale bisericii. Aceasta permite Fondului mondial de ajutorare în caz de dezastre să dedice fiecare bănuţ strâns celor care se află în cea mai mare nevoie.

De la distribuţia de hrană în Sri Lanka la ajutorarea săracilor din partea de sud a Indiei, Fondul mondial de ajutorare în caz de dezastre a lucrat peste tot în lume. În acest Sabat, de asemenea, aveţi şansa de a sprijini lucrarea de binefacere. „Banii pe care Dumnezeu i-a încredinţat oamenilor trebuie să fie folosiţi spre binecuvântarea omenirii, pentru a uşura nevoia celor în suferinţă şi nevoiaşi… În planul înţelept al lui Dumnezeu, le sunt aduşi în mod constant în faţă cei care au nevoie de ajutorul lor. Ei trebuie să-i aline pe cei în suferinţă, să-i îmbrace pe cei goi, să-i ajute pe cei mulţi care se află în împrejurări grele şi aspre, care se luptă cu toate energiile lor ca ei şi familiile lor să nu ajungă cerşetori." *The Review and Herald*, 4 ianuarie 1898.

Departamentul de Binefacere al Conferinţei Generale

Natura divină a lui Hristos

„El va fi mare şi va fi chemat Fiul Celui PreaÎnalt; şi Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David.” (Luca 1:32).

„Domnul Isus a venit în lumea noastră nu ca să descopere ce poate face un Dumnezeu, ci ce poate face un om, prin credința în puterea lui Dumnezeu de a ajuta în orice nevoie urgentă.” – *Înalta noastră chemare*, pag. 48 engl.

Recomandare pentru studiu: *Selected Messages*, vol. 3, pag. 134-142.

Duminică *27 ianuarie*

1. ÎNTRUPAREA FIULUI LUI DUMNEZEU

a. Ce profeție a fost făcută cu privire la Fiul lui Dumnezeu ca mijlocitor? Evrei 10:5; Ioan 1:14.

„Şechina se depărtase din Sanctuar, însă în Pruncul din Betleem era ascunsă slava înaintea căreia se pleacă îngerii. Acest copilaş neştiutor era sământa făgăduită, spre care indica primul altar de la poarta Edenului. Acesta era Şilo, dătătorul de pace. El era Acela care i s-a prezentat lui Moise că EU SUNT. El era Acela care în stâlpul de nor şi de foc fusese călăuzitorul lui Israel. Acesta era Acela despre care scriseseră de mult timp profeții. El era dorința tuturor popoarelor, Rădăcina şi Vlăstarul lui David, Luceafărul cel strălucitor. Numele acelui mic copilaş neajutorat înscris în registrele lui Israel, care-L declara ca fiind fratele nostru, era nădejdea omenirii căzute. Copilul pentru care fusese plătită răscumpărarea era Acela care urma să plătească prețul de răscumpărare pentru păcatele întregii lumi. El era adevăratul ‚Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu’, conducătorul ‚preoției care nu poate trece de la unul la altul’, mijlocitorul de la ‚dreapta Măririi în locurile prea înalte.’ (Evrei 10:21; 7:24; 1:3).” – *Hristos lumina lumii*, pag. 52-55 engl.

b. Cum L-a prezentat Pilat pe Fiul lui Dumnezeu mulțimii? În ce sens era corect şi în ce sens era greşit? Ioan 19:5, 15; 18:36.

2. HRISTOS, FIUL LUI DUMNEZEU

a. Cum este explicată în Cuvântul lui Dumnezeu naşterea lui Hristos? Luca 1:30-32.

„Dar deşi slava divină a lui Hristos a fost pentru un timp învăluită şi eclipsată prin asumarea de către El a naturii umane, totuşi El nu a încetat să fie Dumnezeu atunci când a devenit om. Omenescul nu a luat locul divinului, nici divinul locul omenescului. Aceasta este taina evlaviei. Cele două expresii ‚omenesc' şi ‚divin' au fost, în Hristos, una în mod inseparabil şi apropiat, şi totuşi aveau o individualitate distinctă. Deşi Hristos S-a umilit pe Sine ca să devină om, Divinitatea era totuşi a Sa. Dumnezeirea Lui nu putea fi pierdută în timp ce El rămânea credincios şi loial devotamentului Său." – *Comentarii biblice*, vol. 5, pag. 1129 engl.

„S-a schimbat natura omenească a Fiului Mariei în natura divină a Fiului lui Dumnezeu? Nu, cele două naturi au fost îmbinate în mod tainic într-o singură persoană – omul Isus Hristos. În El, a locuit trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii." – Idem., pag. 1113 engl.

b. Ca om, ce altă natură mai avea El? Atunci când explicăm taina întrupării, ce primejdie trebuie să evităm? Luca 1:34, 35.

„Fiți atenți, foarte atenți cu privire la cum insistați asupra naturii umane a lui Hristos. Nu-L prezentați înaintea oamenilor ca un om cu înclinații spre păcat. El este cel de-al doilea Adam. Primul Adam a fost creat ca o ființă curată, fără de păcat, fără nici o mânjitură a păcatului asupra sa; el era după chipul lui Dumnezeu. El putea cădea, şi a căzut prin păcătuire. Din cauza păcatului, urmaşii lui s-au născut cu înclinații moştenite spre neascultare. Însă Isus Hristos era singurul Fiu născut al lui Dumnezeu. El a luat asupra Sa natura umană şi a fost ispitit în toate lucrurile aşa cum este ispitită natura umană. El ar fi putut păcătui; El ar fi putut cădea, dar nici măcar pentru o clipă nu a existat în El vreo înclinație rea. El a fost asaltat de ispite în pustie, aşa cum Adam a fost asaltat de ispite în Eden…

[Luca 1:31-35 citat] Aceste cuvinte nu se referă la nici o ființă omenească, cu excepția Fiului nemărginitului Dumnezeu. Niciodată, în nici un fel, să nu lăsați cea mai slabă impresie asupra minților omeneşti că asupra lui Hristos s-a aflat vreo pată sau vreo înclinație spre nelegiuire, sau că El S-ar fi supus în vreun fel stricăciunii. El a fost ispitit în toate lucrurile aşa cum este ispitit omul, totuşi El a fost numit ‚Sfântul'." – Idem., pag. 1128 engl.

3. HRISTOS, IZVORUL VIEȚII

a. Ce a fost Hristos din veşnicie? Ioan 1:4.

„'În El era viața, şi viața era lumina oamenilor' (Ioan 1:4). Aici nu se vorbeşte despre viața fizică, ci despre viața veşnică, viața care este în mod exclusiv proprietatea lui Dumnezeu. Cuvântul, care era cu Dumnezeu şi care era Dumnezeu, avea această viață. Viața fizică este ceva ce primeşte fiecare persoană. Nu este veşnică sau nemuritoare; pentru că Dumnezeu, Dătătorul vieții, o ia înapoi. Omul nu deține controlul asupra vieții sale. Dar viața lui Hristos era neîmprumutată. Nimeni nu poate lua această viață de la El. ‚O dau Eu de la Mine' (Ioan 10:18), a spus El. În El era viața inițială, neîmprumutată, nepreluată. Această viață nu este ceva propriu omului. El o poate deține numai prin Hristos. El nu o poate câştiga; ea îi este dată ca un dar fără plată dacă el crede în Hristos ca Mântuitor al lui personal." – *Comentarii biblice*, vol. 5, pag. 1130 engl.

b. De ce a venit Isus pe acest pământ şi ce a adus El celor care Îl primesc? Ce nu dețin cei care nu cred în Fiul lui Dumnezeu? Ioan 10:10 (u.p.), 28; 1 Ioan 5:11, 12.

„Toate ființele create trăiesc prin voia şi puterea lui Dumnezeu. Ele primesc viața Fiului lui Dumnezeu. Oricât de capabile sau talentate, oricât de cuprinzătoare sunt capacitățile lor, ele sunt umplute cu viață de la Sursa întregii vieți. El este izvorul, fântâna vieții. Numai Acela care singur are nemurirea, care locuieşte în lumină şi viață, putea să spună: ‚Am putere să-Mi dau viața şi am putere să o iau iarăşi.'… Hristos a fost investit cu dreptul de a da nemurirea. Viața pe care a dat-o în umanitate, El a luat-o iarăşi şi a dat-o omenirii. ‚Eu am venit,' spune El, ‚ca oile să aibă viață, şi s-o aibă din belşug.' (Ioan 10:10)." – Idem., pag. 1113.

„Dacă ne căim de păcatul nostru şi-L primim pe Hristos ca Dătătorul vieții, ca pe Mântuitorul nostru personal, devenim una cu El, iar voința noastră este adusă în armonie cu voința divină. Devenim părtaşi ai vieții lui Hristos, care este veşnică. Noi primim nemurirea de la Dumnezeu primind viața lui Hristos pentru că în Hristos locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii. Această viață este unirea tainică şi cooperarea divinului cu umanul." – *The Signs of the Times*, 17 iunie 1897.

4. BIRUINȚA LUI HRISTOS ASUPRA ISPITELOR

a. Care a fost secretul biruinței lui Isus? Ioan 4:34; 5:30.

„În slăbiciunea umanității, Hristos trebuia să întâmpine ispitele unuia care poseda puterile unei naturi mai înalte, pe care Dumnezeu o revărsase asupra familiei îngereşti. Însă umanitatea lui Hristos era unită cu divinitatea, iar în această putere El a suportat toate ispitele pe care le putea aduce Satan împotriva Sa şi totuşi Şi-a menținut sufletul nepătat de păcat. Şi El doreşte să dea această putere de a birui fiecărui fiu şi fiecărei fiice a lui Adam care acceptă prin credință atributele drepte ale caracterului Său." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 223.

b. Cum pot ființele omeneşti să biruiască ispita? Filipeni 4:13. De ce anume este nevoie oricând? Ioan 15:4-6.

„Hristos a venit ca să dea lumii un exemplu despre faptul că umanitatea poate fi desăvârşită atunci când este unită cu divinitatea." – Idem., pag. 260.

„Mântuitorul a biruit ca să-i arate omului cum poate el birui. Hristos a întâmpinat toate ispitele lui Satan prin cuvântul lui Dumnezeu. Încrezându-Se în făgăduințele lui Dumnezeu, El a primit puterea de a asculta de poruncile lui Dumnezeu, iar ispititorul nu a putut câştiga nici un avantaj. La fiecare ispită, răspunsul Său a fost: ‚Stă scris' (Matei 4:4). Aşa că Dumnezeu ne-a dat cuvântul Său cu care să ne împotrivim răului. Avem făgăduințe nespus de mari şi scumpe, ca prin acestea să ‚vă faceți părtaşi firii dumnezeieşti, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte' (2 Petru 1:4)." – *Divina vindecare*, pag. 181 engl. (cap.: „Lucrând pentru cei necumpătați").

„Legătura care există între mlădiță şi vie, a spus [Hristos], reprezintă relația pe care trebuie să o aveți cu Mine. Altoiul este înfipt în vița cea vie şi apoi creşte în tulpină, legându-se fibră cu fibră şi nervură cu nervură. Viața viței devine viața mlădiței. Tot aşa şi sufletul, care era mort în nelegiuiri şi păcate, primeşte viață prin legătura cu Hristos. Legătura cu El se face prin credința în El ca Mântuitor personal… Această legătură cu Hristos, odată formată, trebuie menținută… Aceasta nu este o atingere întâmplătoare şi nici o legătură din când în când. Mlădița devine o parte din vița cea vie. Revărsarea de viață, tărie şi putere de rodire de la rădăcină la ramuri nu este împiedicată de nimic şi curge neîntrerupt. Despărțită de viță, mlădița nu poate să trăiască. Nici voi, a zis Isus, nu puteți trăi despărțiți de Mine. Viața pe care ați primit-o de la Mine nu poate fi păstrată decât printr-o legătură neîntreruptă. Fără Mine nu puteți birui nici un păcat şi nu puteți să vă împotriviți nici unei ispite." – *Hristos lumina lumii*, pag. 675, 676 engl. (cap. 73: „Să nu vi se tulbure inima.").

Joi *31 ianuarie*

5. FIUL MURITOR AL OMULUI ŞI FIUL NEMURITOR AL LUI DUMNEZEU

a. Devenind părtaş la acelaşi trup şi sânge cu noi, ce consecinţe a luat asupra Sa Domnul Isus? Filipeni 2:7; Evrei 2:14.

„[Domnul Isus Hristos] S-a umilit, a luat caracterul muritor asupra Sa. Ca membru al familiei omeneşti, El era muritor; dar ca Dumnezeu, El era izvorul vieţii lumii." – *Comentarii biblice*, vol. 5, pag. 1127 engl.

b. Cum era natura divină a lui Hristos? De ce a fost dispus şi în stare să-Şi dea viaţa? 1 Timotei 3:15, 16; Ioan 2:18-22; 17:5, 24.

„Când glasul îngerului a fost auzit spunând: ‚Tatăl Tău Te cheamă,' Cel care spusese: ‚ Îmi dau viaţa, ca iarăşi s-o iau,' ‚Stricaţi templul acesta, şi în trei zile îl voi ridica' (Ioan 10:17; 2:19), a ieşit din mormânt la viaţa care era în Sine. Dumnezeirea nu a murit. Umanitatea a murit, dar acum Hristos proclamă deasupra mormântului lui Iosif cu peceţile rupte: ‚Eu sunt învierea şi viaţa' (Ioan 11:25). În divinitatea Sa, Hristos a deţinut puterea de a rupe legăturile morţii. El a declarat că avea viaţa în Sine ca să o dea cui doreşte." – Idem., pag. 1113 engl.

Vineri *1 februarie*

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. **În ce fel S-a arătat Fiul lui Dumnezeu naţiunii Sale evreieşti?**
2. **Ce trebuie să ne amintim mereu în legătură cu întruparea lui Hristos?**
3. **Care este darul lui Hristos pentru cei care cred în El?**
4. **Care a fost cheia biruinţei Fiului Omului asupra oricărei ispite?**
5. **Cum şi când S-a descoperit Hristos pe deplin: a) ca Fiu al Omului, b) ca Fiu al lui Dumnezeu?**

Hristos – speranța, îndreptățirea și neprihănirea noastră

„Şi voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire şi răscumpărare." (1 Corinteni 1:30).

„Noi câştigăm cerul, nu prin propriile noastre merite, ci prin meritele lui Isus Hristos. Noi nu putem găsi mântuirea în noi înşine; trebuie să privim la Isus, care este Autorul şi Desăvârşitorul credinței noastre, iar când privim, trăim." – *The Review and Herald*, 9 iunie 1896.

Recomandare pentru studiu: *Selected Messsages*, vol. 1, pag. 385-388.

Duminică *3 februarie*

1. OAMENII NU AU NICI UN MERIT PRIN EI ÎNŞIŞI

a. Cum a ilustrat Hristos starea unei persoane păcătoase? Ce nu înțelege păcătosul? Luca 15:3, 4.

„Păcătosul este reprezentat de oaia cea pierdută şi o oaie pierdută nu se întoarce niciodată la turmă dacă nu este căutată şi adusă înapoi la turmă de către păstor. Nici un om nu poate să se pocăiască de la sine, să se facă vrednic de binecuvântarea îndreptățirii. Domnul Isus caută în mod constant să impresioneze mintea păcătosului şi să-L atragă să privească la Sine, Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. Nu putem face nici un pas spre viața spirituală dacă Isus nu ne atrage şi nu ne întăreşte sufletul şi nu ne conduce să experimentăm acea pocăință care nu are nevoie de căință." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 390, 391.

b. Ce parabolă ilustrează faptul că păcătoşii nu pot sub nici o formă să se ajute singuri în a-şi plăti datoria? Luca 7:41, 42.

„Nimeni să nu ia poziția limitată sau îngustă crezând că ar exista vreo faptă a omului care să-l ajute în cea mai mică măsură posibilă să-şi lichideze datoria nelegiuirii lui. Aceasta este o înşelătorie fatală." – *Comentarii biblice*, vol. 6, pag. 1071 engl.

2. MERITUL LUI HRISTOS ESTE SINGURA NOASTRĂ NĂDEJDE

a. Numai cum poate găsi speranță păcătosul? Ce trebuie să facă el? Efeseni 1:6, 7; 1 Corinteni 1:30.

„Harul este o favoare nemeritată iar credinciosul este îndreptățit fără vreun merit al său, fără nimic ce să-i poată oferi lui Dumnezeu. El este îndreptățit prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, care stă în curțile din ceruri ca înlocuitor şi garant al păcătosului." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 398.

„Păcătosul nu poate depinde de propriile fapte bune ca mijloc de îndreptățire. El trebuie să ajungă la punctul în care să fie gata să renunțe la toate păcatele sale, să primească lumină după lumină pe măsură ce aceasta străluceşte pe calea sa. El pur şi simplu se prinde prin credință de darul gratuit şi îndestulător primit prin sângele lui Hristos. El crede făgăduințele lui Dumnezeu care, prin Hristos, devin pentru el sfințire, neprihănire şi răscumpărare." – *Comentarii biblice,* vol. 6, pag. 1071 engl.

b. Ce dau pe față unii care cred că se bazează pe Dumnezeu în întregime? Cum se manifestă adevărata credință? Matei 11:28-30; Ioan 15:5 (u.p.).

„Unii care vin la Dumnezeu prin pocăință şi mărturisire şi care chiar cred că păcatele lor sunt iertate, totuşi nu pretind făgăduințele lui Dumnezeu aşa cum ar trebui. Ei nu văd că Isus este un Mântuitor mereu prezent; şi ei nu sunt gata să-I încredințeze sufletele Lui, lăsând pe seama Sa să desăvârşească lucrarea harului începută în inimile lor. Deşi cred că s-au predat lui Dumnezeu, există multă dependență de sine. Există multe suflete sincere care se încred parțial în Dumnezeu şi parțial în ele însele. Ele nu privesc la Dumnezeu ca să fie păstrate de puterea Sa, ci se bazează pe veghere a împotriva ispitei şi realizarea de anumite datorii ca să fie acceptate de El. Nu există biruințe într-o astfel de credință. Astfel de persoane trudesc fără nici un scop; sufletele lor sunt în robie neîntreruptă şi nu găsesc odihnă până când poverile lor nu sunt aşezate la picioarele lui Isus.

Este nevoie de veghere constantă şi de devotament serios şi iubitor; însă acestea vor veni în mod natural atunci când sufletul este păzit de puterea lui Dumnezeu prin credință. Nu putem face nimic, absolut nimic, care să ne recomande favorii divine… Dumnezeu îi va accepta pe toți aceia care vin la Sine încrezându-se pe deplin în meritele unui Mântuitor răstignit." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 353, 354.

3. O LECȚIE DE LA CAIN

a. Care a fost diferența dintre jertfa lui Cain şi cea a lui Abel? De ce a primit Domnul jertfa lui Abel şi a respins-o pe cea adusă de Cain? Genesa 4:3-5.

„Cain a venit înaintea lui Dumnezeu nutrind în inima lui nemulțumire şi necredință față de jertfa făgăduită şi de nevoia de a aduce daruri ca jertfe. Darul lui nu exprima nici o căință față de păcat. El simțea, asemenea multora astăzi, că dacă ar urma planul exact trasat de Dumnezeu, de a-şi încredința mântuirea pe deplin ispăşirii unui Mântuitor făgăduit, aceasta ar fi o dovadă de slăbiciune. El a ales calea dependenței de sine. El a venit în propriile sale merite. El nu a adus mielul şi nu a amestecat sângele acestuia cu darul *lui*, ci a prezentat roadele *lui*, produsele muncii *lui*. El şi-a prezentat jertfa ca pe o favoare pe care i-o face lui Dumnezeu, prin care el se aştepta să-şi asigure aprobarea divină. Cain a ascultat ridicând un altar, a ascultat aducând o jertfă; dar nu a ascultat decât în parte. Partea esențială, de recunoaştere a nevoii de un Mântuitor, a fost lăsată deoparte.” – *Patriarhi şi profeți*, pag. 72 engl. (cap. 5: „Cain şi Abel puşi la încercare”).

b. Ale cui eforturi sunt comparate cu jertfa lui Cain? Când înaintează un suflet din biruință în biruință? Luca 18:11-13.

„Cel care încearcă să ajungă în cer prin propriile fapte păzind legea, încearcă o imposibilitate. Omul nu poate fi mântuit fără ascultare, însă faptele lui nu ar trebui să vină de la el; ar trebui ca Hristos să lucreze în el voința şi înfăptuirea bunei Sale plăceri. Dacă omul s-ar putea mântui pe sine prin propriile fapte, atunci el ar avea ceva în sine de care să se bucure. Efortul pe care omul îl face în propria lui putere ca să obțină mântuirea este reprezentat prin jertfa lui Cain. Tot ceea ce poate face omul fără Hristos este mânjit de egoism şi păcat; însă ceea ce este făcut prin credință este acceptabil înaintea lui Dumnezeu. Când căutăm să câştigăm cerul prin meritele lui Hristos, sufletul înaintează. Privind la Isus, Autorul şi Desăvârşitorul credinței noastre, putem înainta din putere în putere, din biruință în biruință; căci, prin Hristos, harul lui Dumnezeu a desăvârşit mântuirea noastră.” – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 364.

4. RESTAURARE ŞI ÎMPĂCARE PRIN HRISTOS

a. Ce măsură a fost luată în favoarea noastră? Coloseni 1:21, 22

„Noi am călcat Legea lui Dumnezeu şi, prin faptele legii nimeni nu este îndreptăţit. Cele mai bune eforturi pe care le poate face omul în propria lui putere nu pot împlini legea cea sfântă şi dreaptă pe care el a călcat-o; dar, prin credinţa în Hristos, el poate pretinde neprihănirea Fiului lui Dumnezeu ca fiind atotsuficientă. Hristos a satisfăcut cerinţele legii în natura Sa umană. El a purtat blestemul legii pentru păcătos, a făcut ispăşire pentru el, pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viaţa veşnică." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 363.

b. Ce declaraţie încurajatoare a fost făcută pentru iertarea deplină a păcatului? 1 Ioan 1:9.

„Deşi nu putem pretinde că deţinem perfecţiunea cărnii, putem avea perfecţiunea creştină a sufletului. Prin jertfa făcută în favoarea noastră, păcatele pot fi iertate în mod desăvârşit. Noi depindem nu de ceea ce poate face omul; ci de ceea ce Dumnezeu poate face pentru om prin Hristos. Când ne predăm pe deplin lui Dumnezeu, şi când credem pe deplin, sângele lui Dumnezeu ne curăţă de orice păcat. Conştiinţa poate fi eliberată de condamnare. Prin credinţa în sângele Său, toţi pot fi făcuţi desăvârşiţi în Hristos Isus. Mulţumim lui Dumnezeu că nu avem de a face cu imposibilităţi. Putem pretinde sfinţirea. Ne putem bucura de favoarea lui Dumnezeu. Nu este nevoie să ne îngrijorăm cu privire la ceea ce crede Hristos şi Dumnezeu despre noi, ci să ne preocupe ceea ce crede Dumnezeu despre Hristos, Înlocuitorul nostru." – Idem., vol. 2, pag. 32, 33.

„Hristos a murit ca să mântuiască o lume egoistă de consecinţele sigure ale egoismului. El Şi-a deschis inima cu dragoste, milă şi compătimire faţă de întreaga lume. El îi invită pe cei căzuţi să vină la El şi să primească iertarea deplină şi fără plată. El a adus o jertfă desăvârşită ca să dea bărbaţilor şi femeilor acea bunătate care se află în inima Sa. El L-a trimis pe Duhul Său cel Sfânt ca să impresioneze mintea şi inima, să-i facă pe oameni să-l iubească pe aproapele lor aşa cum i-a iubit Hristos." – *The Review and Herald*, 7 ianuarie 1902.

Joi *7 februarie*

5. ÎMPĂCAREA CU DUMNEZEU

a. Doar cum putem fi împăcaţi cu Dumnezeu? 2 Corinteni 5:18-21.

„Credinciosul nu este chemat să se împace cu Dumnezeu; niciodată nu a putut şi nu poate să facă aceasta. El trebuie să-L primească pe Hristos ca pace a sa, împreună cu Hristos primeşte pe Dumnezeu şi pace. Hristos a pus capăt păcatului, purtând apăsătorul blestem al lui în trupul Său pe cruce şi a îndepărtat blestemul de la toţi cei care cred în El ca Mântuitor personal. El a pus capăt puterii stăpânitoare a păcatului din inimă, iar viaţa şi caracterul credinciosului mărturisesc despre adevăratul caracter al harului lui Hristos." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 395.

b. De ce ne poate împăca Hristos cu Tatăl? Ce trebuie să se reverse din inima lui Dumnezeu în inima păcătosului prin Hristos? Romani 5:6-9; Evrei 2:17, 18.

„Împăcarea înseamnă că toate barierele dintre suflet şi Dumnezeu sunt îndepărtate şi că păcătosul înţelege ce înseamnă iubirea iertătoare a lui Dumnezeu. Prin intermediul jertfei făcute de Hristos pentru oamenii căzuţi, Dumnezeu îl poate ierta pe drept pe nelegiuitul care acceptă meritele lui Hristos. Hristos a fost canalul prin care mila, dragostea şi neprihănirea pot curge din inima lui Dumnezeu în inima păcătosului. ‚El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire.' (1 Ioan 1:9)." – Idem., pag. 396.

Vineri *8 februarie*

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. În ce stare se află păcătosul fără Hristos?

2. Ce se face prin adevărata credinţă?

3. Ce învaţă Biblia despre cei care doresc să se închine Domnului în felul în care ei cred că este bine?

4. Numai cum pot fi îndreptăţite fiinţele umane?

5. Ce binecuvântări vin în urma deplinei împăcări cu Dumnezeu?

Îndreptățirea ne salvează de sub blestemul păcatului

„Căci toți au păcătuit şi sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Şi sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispăşire, ca să-Şi arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu." (Romani 3:23-25).

„Este oferită o cale pentru mântuire, deoarece Mielul fără pată al lui Dumnezeu este descoperit ca Unul care ridică păcatul lumii. Isus stă în locul păcătosului şi ia vina nelegiuitului asupra Sa. Privind la Înlocuitorul şi Garantul păcătosului, Domnul Iehova poate fi drept şi, în acelaşi timp, să-l îndreptățească pe acela care crede în Isus." – *The Youth's Instructor*, 29 noiembrie 1894.

Recomandare pentru studiu: *Faith and Works* (ro: Credință şi fapte), pag. 103-108.

Duminică *10 februarie*

1. ÎNDURAREA VINE CA SĂ SALVEZE

a. Ce s-ar fi întâmplat imediat cu primii noştri părinți dacă îndurarea nu ar fi fost una dintre principiile de bază ale tronului lui Dumnezeu? Genesa 2:16, 17.

„De ce nu a fost aplicată imediat pedeapsa cu moartea în cazul [lui Adam]? – Pentru că s-a găsit un preț de răscumpărare. Singurul Fiu al lui Dumnezeu S-a oferit să ia păcatul omului asupra Sa ca să facă ispăşire pentru omenirea căzută." – *The Review and Herald*, 23 aprilie 1901.

b. Ce rol au jucat atât îndurarea cât şi dreptatea după cădere? Iona 4:2; Luca 6:35 (u.p.).

„Minunată este îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. Mult aşteaptă dreptatea până când îndurarea pledează pe lângă păcătos." – *Pildele Domnului Hristos*, pag. 177 engl. (cap. 14: „Nu va face Dumnezeu dreptate aleşilor Săi?").

2. O A DOUA ÎNCERCARE

a. În loc de a aplica imediat sentința de moarte asupra perechii vinovate, ce speranță le-a dat Dumnezeu? Cum şi-au exprimat Avraam şi Ioan Botezătorul încrederea în Înlocuitorul divin? Genesa 3:15; 22:8; Ioan 1:29.

„Atunci când [Adam şi Eva] au călcat Legea lui Dumnezeu şi au căzut din starea lor de inocență fericită şi au devenit păcătoşi, viitorul omenirii căzute nu era uşurat de nici o rază de speranță. Lui Dumnezeu Îi era milă de ei, iar Hristos a conceput un plan pentru mântuirea lor prin purtarea de către El a vinovăției. Atunci când blestemul a fost rostit asupra pământului şi asupra omului, legată de blestem era o făgăduință că prin Hristos exista speranță şi iertare pentru călcarea Legii lui Dumnezeu." – *Comentarii biblice,* vol. 1, pag. 1084 engl.

b. Luând asupra Sa pedeapsa pentru păcat şi îndreptățindu-l pe păcătos, ce a făcut Hristos pentru el? Iov 33:24.

„Dreptatea cere ca păcatul să nu fie pur şi simplu iertat, ci să fie aplicată pedeapsa cu moartea. Dumnezeu, în darul singurului Său Fiu, a împlinit ambele aceste cerințe. Murind în locul omului, Hristos a executat pedeapsa şi a oferit iertarea." – Idem., vol. 6, pag. 1099.

„Purtând pedeapsa legii, [Hristos] dă păcătosului o altă şansă, o a doua încercare. El deschide o cale prin care păcătosul poate fi reaşezat în favoarea lui Dumnezeu." – Idem., pag. 1092.

„[Romani 3:24-26 citat] Aici adevărul este exprimat în cuvinte clare. Această milă şi bunătate este cu totul nemeritată. Harul lui Hristos este suficient ca să-l îndreptățească pe păcătos fără nici un merit sau pretenție a lui. Îndreptățirea este o iertare deplină, completă a păcatului. În momentul în care păcătosul Îl primeşte pe Hristos prin credință, în acel moment el este iertat. Neprihănirea lui Hristos îi este atribuită iar el nu mai trebuie să se îndoiască de harul iertător al lui Dumnezeu." – *The Signs of the Times,* 19 mai 1898.

„Îndreptățirea înseamnă salvarea unui suflet de la pierzare, ca să poată obține sfințirea şi, prin sfințire, viața cerească. Îndreptățirea înseamnă că o conştiință curățită de faptele moarte este aşezată acolo unde poate primi binecuvântările sfințirii." – *Comentarii biblice*, vol. 7, pag. 908 engl.

3. ÎNDREPTĂȚIREA ÎN VIAȚA PATRIARHILOR

a. Cum a fost descoperită posibilitatea îndreptățirii înaintaşilor noştri? Cum trebuia să dea ei pe față credință în planul lui Dumnezeu de a oferi un Înlocuitor? Genesa 3:15, 21; 4:4.

„Deşi viitorul părea sumbru şi învăluit în întuneric, ca un văl al morții, Steaua nădejdii a luminat viitorul întunecat prin făgăduința Răscumpărătorului. Evanghelia a fost predicată pentru prima dată lui Adam de către Hristos. Adam şi Eva au simțit o părere de rău şi pocăință sinceră pentru vina lor. Ei au crezut făgăduința prețioasă a lui Dumnezeu şi au fost salvați de la pieirea completă." – *Comentarii biblice*, vol. 1, pag. 1084.

„Hristos, sfătuindu-Se cu Tatăl Său, a instituit sistemul jertfelor; acea moarte, în loc de a fi trimisă imediat asupra păcătosului, trebuia transferată asupra unei victime care Îl simboliza pe Fiul lui Dumnezeu, marea şi desăvârşita jertfă." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 230.

b. Ce lecții importante cu privire la nevoia de dreptate şi milă ca bază a planului de răscumpărare au fost date lui Adam şi urmaşilor săi? De ce era nevoie de vărsarea de sânge? Evrei 9:22.

„Îngerii cereşti au dezvăluit primilor noştri părinți planul pe care Dumnezeu l-a făcut pentru mântuirea lor. Adam şi tovarăşa lui au primit asigurarea că, în ciuda marelui lor păcat, ei nu aveau să fie abandonați sub stăpânirea lui Satan. Fiul lui Dumnezeu S-a oferit să facă ispăşire, cu propria Sa viață, pentru păcatul lor. Lor avea să le fie acordat un timp de probă şi, prin pocăință şi credință în Hristos, ei puteau deveni din nou copii ai lui Dumnezeu." – *Patriarhi şi profeți*, pag. 66 engl. (cap. 4: „Planul de mântuire").

„Mulți şi-au exprimat mirarea că Dumnezeu a cerut atât de multe jertfe înjunghiate în sistemul de jertfe de la poporul iudeu, însă acest lucru s-a întâmplat pentru a imprima în mintea lor marele adevăr că fără vărsare de sânge nu este iertare. O lecție se afla în fiecare jertfă, era întipărită în fiecare ceremonie, predicată în mod solemn de către preot în timpul slujbei lui sfinte şi inspirată de Însuşi Dumnezeu – că numai prin sângele lui Hristos există iertarea păcatelor. Cât de puțin simțim noi ca popor forța acestui adevăr mare! Cât de rar, prin credință vie şi activă, aducem în viața noastră acest mare adevăr că există iertare pentru cel mai mic cât şi pentru cel mai mare păcat." – *The Review and Herald*, 21 septembrie 1886.

4. ÎNDREPTĂȚIREA DEMONSTRATĂ ÎN POPORUL IUDEU

a. Ce lecție practică a dat Domnul poporului evreu ca să poată înțelege că îndreptățirea presupune transferul condamnării de la păcătos la El Însuşi? Leviticul 4:4-6, 13-17.

„Zi de zi, păcătosul pocăit îşi aducea jertfa la uşa cortului întâlnirii şi, punându-şi mâna pe capul victimei, îşi mărturisea păcatul, transferându-le în felul acesta în mod simbolic de la sine asupra jertfei inocente. Apoi animalul era înjunghiat. ‚Fără vărsare de sânge,′ spune apostolul, ‚nu este iertare de păcat′ (Evrei 9:22). ‚Viața trupului este în sânge.′ (Leveticul 17:11). Legea lui Dumnezeu care a fost călcată cerea viața călcătorului. Sângele, care reprezenta viața pierdută a păcătosului a cărui vină o purta victima, era dus de către preot în sfânta şi stropit înaintea perdelei, în spatele căreia se afla chivotul care conținea legea pe care o călcase păcătosul. Prin această ceremonie, păcatul era transferat, prin sânge, în mod simbolic asupra sanctuarului." – *Marea luptă*, pag. 418 engl. (cap. 23: „Ce este sanctuarul?").

b. Cât de clar este demonstrat adevărul îndreptățirii prin Ziua Ispăşirii sărbătorite anual? Deşi păcatul era transferat în mod simbolic asupra sanctuarului prin jertfa zilnică, cât timp se mai afla păcătosul sub condamnarea legii? Leviticul 16:7-10, 15, 16, 20-22.

„Prin această ceremonie anuală, poporul [Israel] era învățat adevărurile importante referitoare la ispăşire. Prin jertfa pentru păcat adusă în timpul anului, în locul păcătosului fusese acceptat un înlocuitor; însă sângele victimei nu făcuse o ispăşire completă pentru păcat. Ci doar a oferit un mijloc prin care păcatul să fie transferat asupra sanctuarului. Prin jertfa de sânge, păcătosul recunoştea autoritatea legii, îşi mărturisea vina nelegiuirii lui şi îşi exprima credința în Cel care trebuia să ia păcatul lumii; dar el nu era eliberat pe deplin de sub condamnarea legii." – *Patriarhi şi profeți*, pag. 355, 356 engl. (cap. 30: „Cortul şi serviciile lui").

„Sângele lui Hristos, deşi îl elibera pe păcătosul căit de sub condamnarea legii, nu avea să anuleze păcatul; acesta avea să rămână în sanctuar până la ispăşirea finală; astfel, în mod simbolic, sângele jertfei pentru păcat îndepărta păcatul de la cel pocăit, însă acesta rămânea în sanctuar până în Ziua Ispăşirii." – Idem., pag. 357 engl. (cap. 30).

Joi *14 februarie*

5. REZULTATUL RESPINGERII ÎNDREPTĂȚIRII

a. Care două tendințe au fost imediat dezvoltate într-un scurt timp în istoria omenirii? Care este influența fiecărei clase? Genesa 4:3-5; 2 Corinteni 2:15-16.

„Copiii lui Adam prezintă cel mai timpuriu exemplu al celor două cursuri diferite urmate de oameni cu privire la pretențiile lui Dumnezeu. Abel l-a văzut pe Hristos simbolizat în jertfe. Cain n-a crezut că era nevoie de jertfe; el a refuzat să vadă că Hristos era simbolizat de mielul înjunghiat; pentru el, sângele animalelor nu aveau nici o valoare. Evanghelia i-a fost predicată lui Cain la fel ca şi fratelui lui; însă aceasta a fost pentru el o miasmă de moarte spre moarte, pentru că el nu dorea să recunoască în sângele mielului sacrificat, pe Isus Hristos ca fiind singura măsură luată pentru mântuirea omului." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 231.

b. Care va fi experiența şi soarta acelora care resping ocazia oferită lor? 2 Tesaloniceni 2:10-12.

„Păcatul este călcarea legii iar brațul care este acum puternic ca să salveze va fi puternic ca să pedepsească atunci când păcătosul trece dincolo de hotarul iertării divine. Cel care refuză să caute viața, care nu doreşte să cerceteze Scripturile ca să vadă ce este adevărul, ca să nu fie condamnat de practicile lui, va fi lăsat să fie orb față de înşelăciunile lui Satan. În aceeaşi măsură în care cel pocăit şi ascultător este apărat de dragostea lui Dumnezeu, cel nepocăit şi neascultător va fi lăsat pradă rezultatului neştiinței şi împietririi inimii, pentru că nu primeşte dragostea de adevăr ca să poată fi mântuit." – Idem., pag. 313 engl.

Vineri *15 februarie*

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. **În ce se afla singura nădejde a lui Adam şi a Evei când nu au ascultat?**
2. **De ce anume a fost nevoie pentru a satisface dreptatea şi totuşi a da pe față mila lui Dumnezeu?**
3. **Ce măsură luată a făcut ca oamenii să poată fi iertați sau îndreptățiți?**
4. **Ce anume a fost un simbol continuu al îndreptățirii pentru evrei?**
5. **Ce experiență este făcută de cei care nu sunt îndreptățiți?**

Îndreptățirea prin credință fără fapte

„Deci fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos." (Romani 5:1).

„Lumina dată mie de Dumnezeu aşază acest subiect important [al mântuirii] deasupra oricărei îndoieli în mintea mea. Îndreptățirea este în întregime prin har şi omul căzut nu poate face nici o faptă ca să o obțină." – *Faith and Works*, pag. 20.

Recomandare pentru studiu: *Selected Messages*, vol. 1, pag. 389-398.

Duminică 17 februarie

1. CONDIȚIILE ÎNDREPTĂȚIRII

a. Numai cu ce condiție poate fi îndreptățit păcătosul? Faptele Apostolilor 16:31.

„Atunci când îl iartă pe păcătos, Dumnezeu achită pedeapsa pe care acesta o merită şi îl tratează ca şi cum nu ar fi păcătuit niciodată, îl primeşte în favoarea divină şi îl îndreptățeşte prin meritele neprihănirii lui Hristos. Păcătosul poate fi îndreptățit numai prin credința în ispăşirea făcută prin scumpul Fiu al lui Dumnezeu, care a devenit o jertfă pentru păcatele lumii vinovate. Nimeni nu poate fi îndreptățit prin nici o faptă a sa proprie. El poate fi eliberat de vina păcatului, de condamnarea legii, de pedeapsa nelegiuirii, numai în virtutea suferinței, morții şi învierii lui Hristos. Credința este singura condiție cu care se poate obține îndreptățirea, iar credința nu presupune doar convingere, ci şi încredere." – *That I May Know Him*, pag. 110.

b. Credința este condiția cu care Dumnezeu îl iartă şi îl îndreptățeşte pe păcătos. Cum funcționează aceasta? Matei 15:22-28; Marcu 9:20-24.

„Credința este condiția cu care Dumnezeu a găsit potrivit să făgăduiască iertarea păcătoşilor; nu pentru că ar exista vreo virtute în credință prin care mântuirea să fie meritată, ci deoarece credința se poate prinde de meritele lui Hristos, remediul prevăzut pentru păcat. Credința poate prezenta ascultarea desăvârşită a lui Hristos în locul nelegiuirii şi lipsei păcătosului." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 366, 367.

2. UN EXEMPLU DE ÎNDREPTĂȚIRE – AVRAAM

a. Cum a fost atribuită lui Avraam neprihănirea? Ce merite au faptele în obținerea îndreptățirii? Genesa 15:1, 5, 6.

„Să se arate clar că nu putem să facem nimic care să îmbunătățească starea noastră înaintea lui Dumnezeu sau darul lui Dumnezeu pentru noi prin meritele creaturii. Dacă faptele şi credința ar cumpăra darul mântuirii cuiva, atunci Creatorul ar fi dator creaturii. Aici ar exista o ocazie pentru ca falsitatea să fie acceptată ca adevăr. Dacă ar exista posibilitatea ca omul să-şi merite mântuirea prin ce ar putea face, atunci el ar fi în aceeaşi poziție cu catolicul care face penitențe pentru păcatele lui. Atunci, mântuirea este parțial o datorie care poate fi câştigată ca o răsplată. Dacă nu este posibil ca omul, prin nici una din faptele lui bune, să merite mântuirea, atunci înseamnă că aceasta este în întregime prin har, primită de către om ca păcătos pentru că Îl primeşte şi crede în Isus. Ea este în întregime un dar. Îndreptățirea prin credință este o chestiune dincolo de orice discuție. Şi această discuție este încheiată de îndată ce este clarificat faptul că meritele faptelor bune ale omului căzut nu pot niciodată obține viața veşnică în dreptul lui. Lumina dată mie de Dumnezeu aşază acest subiect important deasupra oricărei îndoieli în mintea mea. Îndreptățirea este în întregime prin har şi omul căzut nu poate face nici o faptă ca să o obțină." – *Faith and Works*, pag. 19, 20.

b. Având în vedere experiența lui Avraam, cum este neprihănirea atribuită păcătosului? Romani 4:1-8.

„Neprihănirea înseamnă ascultarea de lege. Legea cere neprihănire, iar aceasta păcătosul o datorează legii; însă el nu poate să o împlinească. Singura cale prin care el poate ajunge la neprihănire este prin credință. Prin credință el poate aduce la Dumnezeu meritele lui Hristos, iar Domnul aşază ascultarea Fiului Său în dreptul păcătosului. Neprihănirea lui Hristos este acceptată în locul lipsei omului, iar Dumnezeu primeşte, iartă, îndreptățeşte sufletul pocăit şi care crede, îl priveşte ca şi cum ar fi neprihănit, şi îl iubeşte aşa cum Îl iubeşte pe Fiul Său. În felul acesta este credința socotită ca neprihănire; iar sufletul iertat înaintează din har în har, din lumină spre o lumină şi mai mare. El poate spune cu bucurie: ‚El ne-a mântuit, nu prin faptele neprihănirii făcute de noi, ci prin îndurarea Lui, prin spălarea naşterii din nou şi prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belşug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru; pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să fim făcuți, în nădejde, moştenitori ai vieții veşnice.' (Tit 3:5-7 engl)." –*Selected Messages*, vol. 1, pag. 367.

3. FEMEIA CU O SCURGERE DE SÂNGE

a. Ce s-a întâmplat pe cale în timp ce Domnul Se îndrepta spre casa lui Iair? Marcu 5:22-27.

„Pe când [Marele Medic] trecea, [o sărmană femeie care avea o scurgere de sânge] s-a întins şi a reuşit ca de abia să-i atingă marginea hainei. Dar, în acea clipă ea a ştiut că a fost vindecată. În acea singură atingere era concentrată credința întregii ei vieți şi deodată durerile şi slăbiciunile au făcut loc puterii şi sănătății depline…

Mântuitorul a putut deosebi atingerea credinței de atingerea întâmplătoare a mulțimii nepăsătoare. O asemenea încredere nu trebuia să fie lăsată să treacă fără a fi luată în seamă. El dorea să-i spună femeii umile cuvinte de mângâiere care aveau să fie pentru ea un izvor de bucurie – cuvinte care aveau să fie o binecuvântare pentru urmaşii Săi până la timpul sfârşitului…

El nu a dat loc superstiției, lăsând să se creadă că simpla atingere a veşmântului Lui ar avea vreo putere de vindecare. Nu prin atingerea exterioară de El, ci prin credința care a luat în stăpânire puterea Lui divină s-a făcut vindecarea." – *Hristos lumina lumii*, pag. 343-347 engl. (cap. 36: „Atingerea credinței").

b. Ce a făcut ca atingerea femeii bolnave de veşmântul Său să fie diferită de atingerile întâmplătoare ale oamenilor obişnuiți din mulțime? Marcu 5:28-34.

„Mulțimea mirată care se îmbulzea aproape de Isus n-a simțit nici un fel de putere venind de la El. Dar, când, în marea ei nevoie, sărmana femeie suferindă, care fusese neputincioasă timp de doisprezece ani, a întins mâna şi s-a atins de tivul hainei Lui, ea a simțit puterea vindecării. Atingerea ei era atingerea credinței, iar Hristos a recunoscut acea atingere. El ştia că din El ieşise o putere…. Credința care ne aduce în legătură vitală cu Hristos exprimă din partea noastră o preferință supremă, o încredere desăvârşită, o consacrare deplină. Această credință lucrează prin dragoste şi curăță sufletul. Ea produce în viața urmaşului lui Hristos adevărata ascultare de poruncile lui Dumnezeu; pentru că dragostea față de Dumnezeu şi dragostea față de om vor fi rezultatul legăturii strânse cu Hristos." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 334.

4. VINDECAREA UNUI PARALITIC

a. Cum a răspuns paraliticul la porunca Domnului? Ce putem învăța din exemplul lui? Ioan 5:1-9.

„Din raportul simplu al Bibliei despre cum l-a vindecat Isus pe cel bolnav putem învăța ceva despre cum să credem în El pentru iertarea păcatelor. Să ne întoarcem la cazul paraliticului de la Betesda. Sărmanul suferind era neajutorat; el nu-şi mai folosise membrele de treizeci şi opt de ani. Totuşi, Isus i-a poruncit: ‚Ridică-te, ia-ți patul şi umblă.' Cel bolnav ar fi putut spune: ‚Doamne, dacă mă faci sănătos, atunci am să ascult de cuvântul Tău.' Dar, nu, el a crezut cuvintele lui Hristos, a crezut că el a fost făcut sănătos şi a acționat imediat; el *a dorit* să umble şi a umblat. El a acționat la cuvântul lui Hristos, iar Dumnezeu i-a dat putere. El a fost vindecat." – *Calea către Hristos*, pag. 50 engl. (cap. 6: „Credința şi acceptarea").

b. Ce exemplu referitor la paraliticul vindecat ar trebui urmat de noi? Marcu 11:24.

„Eşti păcătos în acelaşi fel. Nu poți să-ți ispăşeşti păcatele din trecut; nu-ți poți schimba inima şi nu te poți face singur sfânt. Însă Dumnezeu făgăduieşte să facă toate acestea pentru tine prin Hristos. *Crede* această făgăduință. Mărturiseşte-ți păcatele şi predă-te lui Dumnezeu. *Doreşte* să-I serveşti. Făcând întocmai acest lucru, Dumnezeu va împlini cuvântul Său față de tine. Dacă crezi făgăduința – crezi că eşti iertat şi curățit – Dumnezeu îndeplineşte această lucrare; eşti vindecat, în acelaşi fel în care Hristos i-a dat paraliticului puterea să umble atunci când el a crezut că era vindecat. Se va întâmpla astfel dacă tu crezi aceasta.

Nu aştepta să *simți* că eşti vindecat, ci spune: ‚Cred aceasta; *este* aşa, nu pentru că simt astfel ci pentru că Dumnezeu a făgăduit.'....

[Marcu 11:24 citat] Această făgăduință are şi o condiție – ca noi să ne rugăm în conformitate cu voința lui Dumnezeu. Însă voința lui Dumnezeu este să ne curățească de păcat, să facă din noi copiii Săi, să ne facă în stare să trăim o viață sfântă. Aşa că putem cere aceste binecuvântări şi să credem că le primim, şi să mulțumim lui Dumnezeu că *le-am* primit. Este privilegiul nostru acela de a merge la Isus şi a fi curățiți, şi de a sta înaintea legii fără ocară sau remuşcări. ‚Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământeşti, ci după îndemnurile Duhului.' (Romani 8:1)." – Idem., pag. 51 engl. (cap. 6: „Credința şi acceptarea").

Joi *21 februarie*

5. EXERCITÂND CREDINȚĂ

a. Pentru a primi credință, unde trebuie să privim? Cu ce scop ne este dată? Evrei 12:2; Ioan 6:29.

„Deşi păcătosul nu se poate mântui pe sine, el totuşi are ceva de făcut pentru a-şi asigura mântuirea. ‚Pe acela care vine la Mine', spune Hristos, ‚nu-l voi izgoni afară.' (Ioan 6:37). Dar noi trebuie să *venim* la El; şi când ne căim de păcatele noastre, trebuie să credem că El ne primeşte şi ne iartă. Credința este darul lui Dumnezeu, însă puterea de a o exercita este a noastră. Credința este mâna cu care sufletul se prinde de darurile divine ale harului şi îndurării." – *Patriarhi şi profeți*, pag. 431 engl. (cap. 38: „Călătoria în jurul Edomului").

b. Cum explică Pavel credința? Ce altă explicație este dată de Spiritul Profetic? Evrei 11:1-3.

„Credința nu este temelia mântuirii noastre, ci este marea binecuvântare – ochiul care vede, urechea care aude, piciorul care aleargă, mâna care se prinde. Ea este mijlocul, nu ținta. Dacă Hristos Şi-a dat viața ca să-i mântuiască pe păcătoşi, de ce să nu primim această binecuvântare? Credința mea se prinde de ea, şi în felul acesta credința mea este esența lucrurilor nădăjduite, dovada lucrurilor nevăzute. Crezând şi odihnindu-mă în felul acesta, am pace cu Dumnezeu prin Domnul Isus Hristos." – *Comentarii biblice*, vol. 6, pag. 1073.

Vineri *22 februarie*

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. **De ce anume este nevoie pentru a fi îndreptățit?**
2. **Cum se poate arăta că îndreptățirea nu se obține prin fapte?**
3. **Ce lecție putem învăța din experiența femeii din mijlocul mulțimii care se îngrămădea în jurul lui Isus?**
4. **Ce l-a făcut în stare pe paralitic să primească binecuvântarea? Ce ne face în stare să primim binecuvântările?**
5. **Cum putem primi credința şi beneficia de pe urma ei?**

Sabat, 2 martie 2013

Darul Sabatului Întâi pentru St. Petersburg, Rusia

St. Petersburg este al doilea oraş ca mărime din Rusia. Este capitala culturală şi „de nord" a Rusiei, şi unul dintre cele mai importante centre turistice. „Veneţia nordului" este unul dintre titlurile simbolice ale oraşului. Apele din interiorul oraşului acoperă aproximativ 10% din suprafaţa acestuia. Populaţia este de 5 milioane de locuitori. În St. Petersburg există 268 confesiuni şi organizaţii religioase, în special creştine, dar biserica ortodoxă rusă predomină. Solia reformei a fost adusă în St. Petersburg în anii 1960. Mulţi fraţi au vizitat acest loc şi au predicat evanghelia riscându-şi viaţa din cauza condiţiilor stricte care existau în fosta URSS.

De curând un tânăr lucrător biblic a fost trimis în St. Petersburg, care mai apoi a fost hirotonisit ca presbiter. Acum, există o mică biserică în acest mare oraş. Însă, pentru dezvoltarea în continuare a lucrării în această regiune nordică, avem nevoie de spaţiu pentru închinare şi pentru întrunirea fraţilor. Închirierea unui apartament pentru lucrător şi pentru închinare este foarte scumpă. De aceea dorim să avem propriul nostru spaţiu unde să ne închinăm şi să avem programe misionare. Am strâns o anumită sumă de bani şi căutăm o suprafaţă potrivită pentru a construi o capelă. Însă ce avem este insuficient pentru acest proiect.

„O mare lucrare este încredinţată acelora care prezintă adevărul în Europa. În Olanda, Austria, România, Turcia, Grecia şi Rusia, căminul a milioane şi milioane, ale căror suflete sunt la fel de preţioase în ochii lui Dumnezeu ca ale noastre, care nu ştiu nimic despre adevărurile speciale pentru acest timp." – *Evanghelizarea*, pag. 408 engl.

Facem un apel la toţi credincioşii din întreaga lume ca să facă donaţii generoase pentru acest proiect din St. Petersburg.

Vă mulţumim pentru marea dumneavoastră dărnicie. Domnul vă va binecuvânta cu siguranţă din abundenţă.

Fraţii şi surorile voastre din Rusia

Credința care îndreptățeşte

„Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, şi, prin fapte, credința a ajuns desăvârşită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: ‚Avraam a crezut pe Dumnezeu, şi i s-a socotit ca neprihănire'; şi el a fost numit ‚prietenul lui Dumnezeu.' (Iacob 2:21-23).

„Credința care îndreptățeşte produce întotdeauna mai întâi adevărata pocăință şi apoi faptele bune care sunt roadele acelei credințe." – *Înalta noastră chemare*, pag. 52 engl.

Recomandare pentru studiu: *Selected Messages*, vol. 1, pag. 377-382.

Duminică *24 februarie*

1. O IDEE PRIMEJDIOASĂ DATĂ ÎN VILEAG

a. Ce concepție greşită despre credință şi fapte a încercat serva Domnului să îndrepte?

„Frecventam o întrunire la care erau prezenți mulți oameni. În visul meu, tu prezentai tema credinței şi a neprihănirii atribuită prin credința în Hristos. Ai repetat de mai multe ori că faptele nu însemnau nimic, că nu existau nici un fel de cerințe. Chestiunea a fost prezentată în aşa lumină încât am ştiut că mințile aveau să fie confuze şi nu aveau să primească impresia corectă cu privire la credință şi fapte şi m-am hotărât să-ți scriu. Afirmi acest lucru prea cu putere. Există condiții pentru ca noi să primim îndreptățirea şi sfințirea şi neprihănirea lui Hristos. Înțeleg ce vrei să spui, însă laşi o impresie greşită asupra multor minți. Deşi faptele bune nu salvează nici un suflet, totuşi nici măcar un suflet nu poate fi mântuit fără fapte bune." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 377.

b. Ce lumină putem primi din Biblie cu privire la condițiile vieții veşnice? Matei 19:16, 17, 20, 21.

2. INEFICIENȚA CREDINȚEI OCAZIONALE

a. Cum explică Pavel că o credință ocazională a pretinșilor urmași ai lui Dumnezeu nu este suficientă? Romani 10:2, 3. De ce fel de credință au ei nevoie? Romani 10:10.

„Credința care este spre mântuire nu este o credință ocazională, nu este o simplă consimțire a intelectului, ci este o încredere înrădăcinată în inimă care Îl primește pe Hristos ca pe un Mântuitor personal, sigur că El poate mântui până la capăt pe toți aceia care vin la Dumnezeu prin El. A crede că El îi va mântui pe alții dar nu te va mântui pe tine nu este o credință autentică." – *Selected Messages,* vol. 1, pag. 391.

„Atribuirea neprihănirii lui Hristos are loc prin credința care îndreptățește și este îndreptățirea pe care Pavel o susține cu atâta tărie." – Idem., pag. 397.

b. Ce indică faptul că avem doar o credință ocazională sau o credință care îndreptățește? Iacov 2:18.

„Dar deși [credinciosul] este îndreptățit datorită meritelor lui Hristos, el nu are libertatea să săvârșească nedreptatea. Credința lucrează prin dragoste și curăță sufletul. Credința înmugurește, înflorește și aduce roade prețioase. Acolo unde există credință vor apărea și faptele bune. Bolnavii sunt vizitați, săracii sunt îngrijiți, orfanii și văduvele nu sunt neglijați, cei goi sunt îmbrăcați, cei lipsiți sunt hrăniți. Hristos a umblat făcând binele, iar când oamenii sunt uniți cu El, ei îi iubesc pe copiii lui Dumnezeu, iar blândețea și adevărul le călăuzește pașii. Expresia înfățișării dă pe față experiența lor, iar oamenii înțeleg că ei au fost cu Isus și au învățat de la El." – Idem., pag. 398.

„Sunt mulți care au o credință legalistă ocazională. Ei L-au primit cu numele pe Hristos ca Mântuitor al lumii, dar nu au nici o dovadă în inimile lor că El este Mântuitorul lor personal, că El le-a iertat păcatele, că au o legătură vie cu Dumnezeu, sursa a toată lumina. Nu poți să-i înveți pe alții despre Isus și neprihănirea Sa, nu poți să descrii dragostea Sa fără seamăn și plinătatea harului Său, nu poți să-L prezinți ca fiind totul în tot pentru creștin, mângâietorul și îndrumătorul omului, dacă propria ta inimă nu este umplută de dragostea Sa. Nu vei putea să-L prezinți pe Dumnezeu ca pe un Dumnezeu al milei și dragostei dacă nu poți spune: ‚Am gustat și știu că Domnul este bun.'" – *The Sings of the Times*, 2 septembrie 1889.

3. CREDINȚA CARE ÎNDREPTĂȚEŞTE

a. Când este păcătosul îndreptățit prin credință? Cu ce condiție ar trebui păzit sufletul? Faptele Apostolilor 16:30, 31.

„Ți-ai mărturisit păcatele şi le-ai îndepărtat din inimă. Te-ai hotărât să te predai lui Dumnezeu. Acum mergi la El şi roagă-L să-ți spele păcatele şi să-ți dea o inimă nouă." – *Calea către Hristos*, pag. 49 engl. (cap. 6: „Credința şi acceptarea").

„Când păcătosul pocăit, plin de căință înaintea lui Dumnezeu, înțelege ispăşirea făcută de Hristos în favoarea lui şi primeşte această ispăşire ca pe singura sa nădejde în viața aceasta şi cea viitoare, păcatele lui sunt iertate. Aceasta este îndreptățirea prin credință. Orice suflet care crede trebuie să-şi supună voința în întregime voinței lui Dumnezeu şi să se căiască mereu, exercitând credință în meritele ispăşitoare ale Răscumpărătorului şi înaintând din putere în putere, din slavă în slavă." – *Comentarii biblice*, vol. 6, pag. 1070 engl.

b. Cum descrie apostolul Pavel credința care face ca îndreptățirea să fie posibilă? Galateni 5:6.

„Credința mântuitoare este o tranzacție prin care cei care Îl primesc pe Hristos se unesc prin legământ cu Dumnezeu. Credința autentică înseamnă viață. O credință vie înseamnă o creştere a vigorii, o încredere deplină prin care omul devine o putere cuceritoare." – *Hristos lumina lumii*, pag. 347 engl. (cap. 36: „Atingerea credinței").

c. Ce va face această credință pentru posesorul ei? Matei 21:21.

„Atunci când sufletul se prinde de Hristos ca de singura lui speranță de mântuire, atunci se dă pe față adevărata credință. Această credință îl face pe posesor să-şi îndrepte toate afecțiunile asupra lui Hristos; înțelegerea lui se află sub controlul Duhului Sfânt iar caracterul lui este modelat după asemănarea divină. Credința lui nu este o credință moartă, ci o credință care lucrează prin dragoste şi care îl face să privească la frumusețea lui Hristos şi să fie absorbit de caracterul divin." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 391, 392.

4. UN EXEMPLU AL UNEI CREDINȚE CARE ÎNDREPTĂȚEŞTE

a. Ce dovedeşte că Avraam a avut nu doar o credință ocazională ci o credință care îndreptățeşte? Iacov 2:21-23.

„Apostolul Iacov a văzut ce pericole aveau să apară în urma prezentării subiectului îndreptățirii prin credință şi el s-a străduit să arate că adevărata credință nu poate exista fără fapte corespunzătoare. Este prezentată experiența lui Avraam. ‚Vezi că,' spune el, ‚credința lucra împreună cu faptele lui şi prin fapte credința lui a ajuns desăvârşită?' În felul acesta, adevărata credință face o adevărată lucrare în credincios. Credința şi ascultarea aduc o experiență solidă, valoroasă.

Există o credință care nu este o credință mântuitoare. Cuvântul declară că şi dracii cred şi se înfioară. Aşa-numita credință care nu lucrează prin dragoste şi nu curăță sufletul nu va îndreptăți pe nimeni…. Avraam a crezut în Dumnezeu. De unde ştim că el a crezut? Faptele lui au mărturisit despre caracterul credinței lui, iar credința lui a fost socotită ca neprihănire." – *Comentarii biblice*, vol. 7, pag. 936 engl.

b. Ce instrucțiune clară a repetat Isus adesea, chiar şi pentru cei a căror viață arăta că ei au fost îndreptățiți prin credință? Ioan 5:14.

„Credința care ne aduce în legătură vitală cu Hristos exprimă din partea noastră o preferință supremă, o încredere desăvârşită, o consacrare deplină. Această credință lucrează prin dragoste şi curăță sufletul. Ea produce în viața urmaşului lui Hristos adevărata ascultare de poruncile lui Dumnezeu; pentru că dragostea față de Dumnezeu şi dragostea față de om vor fi rezultatul legăturii strânse cu Hristos." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 334.

„Când Dumnezeu lucrează în inimă iar omul îşi predă voința lui Dumnezeu şi cooperează cu Dumnezeu, el îndeplineşte în viață ceea ce Dumnezeu îndeplineşte în interior prin Duhul Sfânt şi astfel există armonie între intenția inimii şi practica vieții. Trebuie să se renunțe la toate păcatele ca lucrul acela respingător care L-a răstignit pe Domnul vieții şi al slavei, iar credinciosul trebuie să aibă o experiență progresivă făcând în mod continuu faptele lui Hristos. Printr-o continuă predare a voinței, printr-o continuă ascultare este păstrată binecuvântarea îndreptățirii." – Idem., pag. 397.

Joi 28 februarie

5. ILUSTRAȚII ALE ADEVĂRATEI CREDINȚE

a. Ce a fost negustorul gata să sacrifice pentru a obține adevăratul mărgăritar? Ce este reprezentat prin adevăratul mărgăritar? Matei 13:45, 46.

„Neprihănirea lui Hristos, asemenea unui mărgăritar curat şi alb, nu are nici un defect, nici o pată. Nici o acțiune a omului nu poate îmbunătăți marele şi prețiosul dar al lui Dumnezeu. El este fără cusur. În Hristos, ‚sunt ascunse toate comorile înțelepciunii şi ale priceperii' (Coloseni 2:3)." – *Parabolele Domnului Hristos*, pag. 115 engl. (cap. 9: „Mărgăritarul de mare preț").

b. Care este motivul pentru care mulți nu găsesc acest mărgăritar de mare preț, neprihănirea lui Hristos? Apocalipsa 3:17.

„Există unii care par să caute mereu mărgăritarul ceresc. Dar ei nu renunță cu totul la obiceiurile lor rele. Ei nu mor față de eu pentru ca Hristos să poată locui în ei. De aceea, ei nu găsesc mărgăritarul de mare preț. Ei nu au biruit ambiția nesfântă, nici dragostea lor față de atracțiile lumii. Ei nu-şi iau crucea şi nu-L urmează pe Hristos pe calea jertfirii de sine şi a sacrificiului. Aproape creştini, şi totuşi nu pe deplin creştini, ei par aproape de Împărăția cerului, dar nu pot intra acolo. Aproape, dar nu cu totul mântuit, înseamnă, nu aproape, ci cu totul pierdut." – Idem., pag. 118 engl. (cap. 9: „Mărgăritarul de mare preț").

Vineri 1 martie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. **Deşi nu suntem mântuiți prin faptele noastre, ce se va vedea în viața celui care este îndreptățit prin credință?**
2. **În ce fel se vede diferența dintre o credință adevărată şi cea cu numele?**
3. **Ce va face credința autentică pentru posesorul ei?**
4. **Ce relație importantă există între credință şi fapte?**
5. **La ce mare primejdie sunt expuşi cei care par a fi creştini?**

Slava omenirii aşezată în praf

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Şi aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu." (Efeseni 2:8).

„Omul depinde întru totul de harul lui Hristos. El nu are putere să facă nici un pas spre Hristos dacă Duhul lui Dumnezeu nu-l atrage." – *The Signs of the Times*, 12 februarie 1894.

Recomandare pentru studiu: *Calea către Hristos*, pag. 17-22 engl. (cap. 2: „Păcătosul are nevoie de Hristos").

Duminică *3 martie*

1. LUCRAREA LUI DUMNEZEU

a. Ce poate face îndreptățirea prin credință în şi pentru noi? Romani 3:24, 25; Efeseni 2:8.

„Ce este îndreptățirea prin credință? Este lucrarea pe care o face Dumnezeu atunci când aşază slava omului în țărână şi împlineşte pentru om ceea ce nu stă în puterea lui să facă pentru sine. Atunci când oamenii îşi văd nimicnicia, sunt pregătiți să fie îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos." – *Credința prin care trăiesc*, pag. 111 engl.

b. Cum S-a descoperit Domnul Isus apostolului Ioan? Ce înseamnă aceasta în relație cu lucrarea de mântuire? Apocalipsa 21:6.

„Dacă Duhul Sfânt n-ar lucra asupra inimii, ne-am poticni şi am cădea la fiecare pas. Doar eforturile omului nu sunt nimic, ele sunt fără valoare; însă cooperarea cu Hristos înseamnă biruință. În noi înşine nu avem nici o putere ca să ne căim de păcat. Dacă nu primim ajutorul divin, nu putem să facem primul pas către Mântuitorul. El spune: ‚Eu sunt Alfa şi Omega, Începutul şi Sfârşitul' (Apocalipsa 21:6) în mântuirea fiecărui suflet." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 381.

2. INVITAȚIE, POCĂINȚĂ, IERTARE

a. Care este primul pas în mântuirea sufletului? Atunci când o persoană acceptă invitația, de ce vine la Hristos? Ioan 12:32; 14:6.

„Chemarea şi îndreptățirea nu sunt unul şi acelaşi lucru. Chemarea înseamnă atragerea păcătosului la Hristos şi este o lucrare săvârşită de Duhul Sfânt asupra inimii, care convinge de păcat şi invită la pocăință.

Mulți nu ştiu sigur care sunt primii paşi în lucrarea de mântuire. Se crede că pocăința este o lucrare pe care trebuie să o facă păcătosul pentru sine pentru a putea veni la Hristos. Ei cred că păcătosul trebuie să ajungă drept pentru a putea obține binecuvântarea harului lui Dumnezeu. Dar deşi este adevărat că pocăința trebuie să preceadă iertarea, deoarece Dumnezeu primeşte numai o inimă frântă şi plină de remuşcări, totuşi păcătosul nu poate să vină singur la pocăință sau să se pregătească să vină la Hristos. Dacă păcătosul nu se pocăieşte, el nu poate fi iertat; dar ce trebuie înțeles este dacă pocăința este lucrarea păcătosului sau darul lui Hristos. Trebuie păcătosul să aştepte până când este plin de remuşcări pentru păcatul său înainte de a putea veni la Hristos? Primul pas spre Hristos este făcut prin atragerea Duhului lui Dumnezeu; când omul răspunde la această atragere, el înaintează spre Hristos ca să se poată căi." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 390.

b. Care este sursa reală a lucrării de pocăință în păcătos? 2 Timotei 1:9; Faptele Apostolilor 5:31.

„Pocăința este la fel de mult darul lui Hristos precum este iertarea, şi nu se poate găsi în inima în care Isus nu este la lucru. Nu putem să ne pocăim fără ca Duhul lui Hristos să trezească conştiința mai mult decât putem să fim iertați fără Hristos." – *Comentarii biblice*, vol. 6, pag. 1056 engl.

„Prin influența Duhului Sfânt suntem convinşi de păcat şi simțim nevoia de iertare. Nimeni în afară de cel pocăit nu este iertat; însă harul lui Dumnezeu este acela care face ca inima să se căiască." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 353.

„Pocăința nu este mai puțin darul lui Dumnezeu decât sunt iertarea şi îndreptățirea, şi nu poate fi experimentată decât dacă este acordată sufletului de către Hristos. Dacă suntem atraşi la Hristos, aceasta se întâmplă prin puterea şi virtutea Sa. Darul căinței vine prin El şi de la El vine îndreptățirea." – Idem., pag. 391.

3. CREDINȚA: LUCRAREA ÎNDURĂRII LUI DUMNEZEU

a. Care este definiția credinței? Care este sursa ei? Evrei 11:1.

„Credința înseamnă a avea încredere în Dumnezeu – a crede că El ne iubeşte şi ştie cel mai bine ce este spre binele nostru. În felul acesta, ne face să alegem calea Sa, în loc de a noastră. În locul neştiinței noastre, ea acceptă înțelepciunea Sa; în locul slăbiciunii noastre, puterea Sa; în locul păcătoşeniei noastre, neprihănirea Sa. Viețile noastre, noi înşine suntem deja ai Săi; credința recunoaşte dreptul Său de proprietate şi primeşte binecuvântarea ei. Adevărul, dreptatea, curăția au fost considerate ca fiind secretele succesului în viață. Credința este cea care ne aduce în posesia acestor principii." – *Educația*, pag. 253 engl. (cap.: „Credința şi rugăciunea").

„Credința nu câştiga nimic pentru noi; ea este darul lui Dumnezeu, pe care îl putem primi şi nutri făcându-L pe Hristos Mântuitorul nostru personal. Putem să refuzăm darul şi să vorbim despre îndoială, şi să devenim nefericiți prin nutrirea necredinței. Însă aceasta va deveni o barieră de netrecut, care ne desparte de Duhul lui Dumnezeu şi ne închide inimile față de lumina şi dragostea Sa." – *Comentarii biblice*, vol. 6, pag. 1080, 1081.

b. Care este starea păcătosului fără harul lui Dumnezeu? Galateni 5:19-21.

„Fără harul lui Hristos, păcătosul se află într-o stare deznădăjduită; nu se poate face nimic pentru el; dar prin harul divin, omului îi este dată o putere supranaturală care lucrează în minte, inimă şi caracter. Prin împărtăşirea cu harul lui Hristos, păcatul este văzut în natura lui odioasă şi alungat în cele din urmă din templul sufletului. Prin har devenim părtaşi cu Hristos, asociați cu El în lucrarea de mântuire." – *Selected Messages,* vol. 1, pag. 366.

„Ai simțământul că, din cauză că eşti păcătos, nu poți spera să primeşti binecuvântarea de la Dumnezeu? Nu uita că Hristos a venit în această lume ca să-i mântuiască pe păcătoşi. Nu avem nimic care să ne recomande înaintea lui Dumnezeu; putem pleda acum şi oricând doar în virtutea stării noastre peste măsură de deznădăjduite, care face din puterea Sa răscumpărătoare o necesitate. Renunțând complet la independența noastră, putem privi la crucea Calvarului şi să spunem: ‚În mâna mea nu aduc nici un preț; eu doar mă prind de cruce.'" – *Divina vindecare*, pag. 65 eng. (cap.: „Atingerea credinței").

4. LUCRAREA DUHULUI SFÂNT

a. Ce stare a inimii dovedeşte faptul că Domnul este la lucru prin Duhul Său cel Sfânt ca să-l mântuiască pe păcătos? Matei 5:6.

„Simţiţi vreo nevoie în sufletul vostru? Flămânziţi şi însetaţi după neprihănire? Atunci aceasta este o dovadă că Hristos a lucrat şi lucrează asupra inimii voastre şi v-a făcut să simţiţi această lipsă ca să fie căutat, ca, prin acordarea Duhului Său cel Sfânt, să împlinească pentru voi acele lucruri, pe care nu le puteţi face singuri. Domnul nu pune nici o condiţie decât să flămânziţi după îndurarea Sa, dorind sfatul Său şi tânjind după dragostea Sa. ‚Cereţi!' Faptul că cereţi arată că vă înţelegeţi nevoia şi, dacă cereţi în credinţă, veţi primi." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 332.

b. Din ce este izbăvit omul şi spre ce este condus el? Coloseni 1:12, 13; 1 Petru 2:9.

„Domnul doreşte ca poporul Său să fie tare în credinţă – nu în neştiinţă cu privire la marea mântuire pusă la dispoziţie atât de generos. Ei nu trebuie să aştepte viitorul, crezând că în viitor, cândva, se va face o mare lucrare pentru ei; pentru că lucrarea este dusă la îndeplinire acum. Credinciosul nu este chemat să se împace cu Dumnezeu; el nu a putut şi nu poate niciodată să facă aceasta. El trebuie să-L primească pe Hristos ca pacea sa, căci Hristos este pacea. Hristos a pus capăt păcatului, purtând blestemul lui greu în propriul Său trup pe cruce, şi El a îndepărtat blestemul de la toţi aceia care cred în El ca Mântuitor personal. El pune capăt puterii stăpânitoare a păcatului din inimă, iar viaţa şi caracterul credinciosului mărturisesc despre adevăratul caracter al harului lui Hristos." – Idem., pag. 394, 395.

„Dumnezeu Îşi iubeşte poporul credincios şi El le-a aşezat picioarele pe o cale sigură şi în siguranţă. El i-a făcut să stea în locurile cereşti în Hristos Isus. Şi a făcut aceasta, nu pentru că ei ar fi buni şi vrednici, ci datorită harului Său, datorită faptului că El este bogat în îndurare, datorită dragostei neţărmuite pe care o are pentru ei. El i-a eliberat de sub puterea întunericului şi i-a înălţat în împărăţia scumpului Său Fiu. El doreşte foarte mult ca ei să-şi formeze caractere desăvârşite care să-i facă în stare să stea în picioare înaintea Sa, curaţi şi albiţi." – *The Signs of the Times*, 28 august 1901.

Joi *7 martie*

5. LUCRAREA DESĂVÂRŞITĂ

a. Pentru a fi moştenitorii cerului, ce standard trebuie să atingem? Cum se poate face aceasta? Luca 10:27.

„Pentru a fi candidaţi pentru cer trebuie să împlinim cerinţele legii: ‚Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul Tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta şi cu tot cugetul tău; şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi.' (Luca 10:27). Putem face aceasta numai când ne prindem prin credinţă de neprihănirea lui Hristos. Privind la Isus, primim în inimă un principiu viu, care creşte, iar Duhul Sfânt continuă lucrarea iar credinciosul înaintează din har în har, din putere în putere, din caracter în caracter. El se modelează după chipul lui Hristos, până când în creşterea spirituală ajunge la înălţimea staturii plinătăţii în Hristos Isus." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 395.

b. Cum se va încheia lucrarea de mântuire în cel credincios? Filipeni 1:6; Romani 8:30.

„Celor care Îi cer, Isus le dă Duhul Sfânt; pentru că toţi credincioşii trebuie să fie eliberaţi de stricăciune, cât şi de blestemul şi condamnarea legii. Prin lucrarea Duhului Sfânt, sfinţirea adevărului, credinciosul devine apt pentru curţile cereşti; pentru că Hristos lucrează în noi iar neprihănirea Sa este asupra noastră. Fără aceasta nici un suflet nu va avea dreptul la cer. Nu ne vom bucura de cer dacă nu ne calificăm pentru atmosfera sa sfântă prin influenţa Duhului şi prin neprihănirea lui Hristos." – Ibidem.

Vineri *8 martie*

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. Ce anume arată că lucrarea de îndreptăţire şi mântuire depinde întru totul de Hristos?

2. Arătaţi care sunt paşii în mântuire.

3. Ce schimbare majoră face harul lui Dumnezeu în păcătosul pocăit?

4. Ce rol joacă Duhul Sfânt?

5. Care este sfârşitul lucrării de mântuire?

Lecția 11 *Sabat, 16 martie 2013*

Lucrând împreună cu Dumnezeu

„Astfel, dar, preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică şi cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi şi vă dă, după plăcerea Lui, şi voința şi înfăptuirea" (Filipeni 2:12, 13).

„În lucrarea de mântuire, Dumnezeu cere cooperarea omului. Creştinul trebuie să depună eforturi serioase, iar Dumnezeu va uni harul divin cu efortul omenesc." – *The Review and Herald*, 30 octombrie 1888.

Recomandare pentru studiu: *Calea către Hristos*, pag. 23-36 engl. (cap. 3: „Pocăința").

Duminică *10 martie*

1. PARTEA PĂCĂTOSULUI ÎN LUCRAREA DE MÂNTUIRE

a. În lucrarea de mântuire, ce aşteaptă Dumnezeu de la om? Cât timp? Luca 13:24.

„Nimeni să nu prezinte ideea că omul are puțin sau nimic de făcut în marea lucrare de biruință…. De la început până la sfârşit, omul trebuie să fie împreună lucrător cu Dumnezeu." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 381.

b. Care este partea omului în lucrarea de mântuire personală? Ce ar trebui să fie clar aici? Filipeni 2:12, 13.

„Când Dumnezeu lucrează în inimă, iar omul îşi predă voința lui Dumnezeu şi cooperează cu Dumnezeu, el îndeplineşte în viață ceea ce Dumnezeu îndeplineşte în interior prin Duhul Sfânt şi astfel există armonie între intenția inimii şi practica vieții. Trebuie să se renunțe la toate păcatele ca fiind lucrul acela respingător care L-a răstignit pe Domnul vieții şi al slavei, iar credinciosul trebuie să aibă o experiență progresivă făcând în mod continuu faptele lui Dumnezeu. Printr-o continuă predare a voinței, printr-o continuă ascultare este păstrată binecuvântarea îndreptățirii." – Idem., pag. 397.

2. SUPUNEREA FAȚĂ DE DUHUL SFÂNT

a. Care este primul pas al păcătosului în convertirea lui? Ioan 6:37.

„Hristos a venit ca să dea pe față dragostea lui Dumnezeu față de lume, să atragă inimile tuturor oamenilor la Sine. El a spus: ‚Şi după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.' (Ioan 12:32). A face primul pas spre mântuire înseamnă a te lăsa atras de dragostea lui Hristos." – *Selected Messsages*, vol. 1, pag. 323.

b. Ce invitație minunată ar trebui să conducă spre primul pas către mântuire? Apocalipsa 22:17.

„Aceeaşi minte divină care lucrează asupra lucrurilor din natură vorbeşte inimilor oamenilor şi dă naştere în ființele lor unei dorințe inexprimabile după ceva care le lipseşte. Lucrurile din această lume nu le pot satisface această năzuință. Duhul lui Dumnezeu mereu îi îndeamnă să caute acele lucruri care pot să dea pacea şi liniştea – harul lui Hristos, bucuria sfințeniei. Prin influențe văzute şi nevăzute, Mântuitorul este mereu la lucru ca să atragă mințile oamenilor de la plăcerile păcatului care nu satură, la binecuvântările nemărginite care pot fi ale lor prin El. Tuturor acestor suflete, care caută în zadar să se adape din fântânile sparte ale acestei lumi, le este adresată solia divină: ‚Celui ce îi este sete, să vină, cine vrea, să ia apa vieții fără plată' (Apocalips 22:17)." – *Calea către Hristos*, pag. 28 (cap. 3: „Pocăința").

„Chemarea lui Hristos adresată sufletului însetat încă se mai aude şi apelează la noi cu o putere chiar mai mare decât la cei care au auzit-o în templu în acea ultimă zi a praznicului. Fântâna este deschisă pentru toți. Celui obosit şi epuizat îi este oferită sorbitura vieții veşnice." – *The Signs of the Times,* 23 septembrie 1897.

„Cel care caută să-şi potolească setea la fântânile acestei lumi va bea numai ca să-i fie iarăşi sete. Pretutindeni sunt oameni care se simt neîmpliniți. Ei tânjesc după ceva care să le satisfacă nevoia sufletului. Unul singur poate să vină în întâmpinarea dorinței lor. Nevoia lumii, ‚Dorința tuturor popoarelor', este Hristos. Harul divin, pe care doar El îl poate da, este asemenea apei vii, care curăță, răcoreşte şi înviorează sufletul." – *Hristos lumina lumii,* pag. 187 engl. (cap. 19: „La fântâna lui Iacov").

3. PĂCĂTOSUL LUCRÂND ÎMPREUNĂ CU DUMNEZEU

a. Care este experiența sufletului sincer atunci când Domnul îi dă darul pocăinței? 1 Ioan 1:9; Psalmii 51:17.

„Dar atunci când ne căim de păcat nu trebuie să ne închidem într-o celulă aşa cum a făcut Luther şi nici să ne supunem la penitențe ca să ne ispăşim nelegiuirea, crezând că făcând astfel câştigăm favoarea lui Dumnezeu. Se pune întrebarea: ‚Să dau eu pentru fărădelegile mele pe întâiul meu născut, rodul trupului meu, pentru păcatul sufletului meu? Ți s-a arătat, omule, ce este bine, şi ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubeşti mila şi să umbli smerit cu Dumnezeul tău?' (Mica 6:7, 8). Psalmistul spune: , Dumnezeule, Tu nu disprețuieşti o inimă zdrobită şi mâhnită' (Psalmii 51:17). Ioan scrie: ‚Dacă ne mărturisim păcatele, el este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele' (1 Ioan 1:9). Singurul motiv pentru care păcatele noastre nu sunt iertate este acela că noi nu le-am recunoscut înaintea Aceluia pe care L-am rănit prin nelegiuirile noastre, şi pe care L-am străpuns cu păcatele noastre, că suntem greşiți şi că avem nevoie de îndurare. Mărturisirea care revarsă ceea ce se află adânc în suflet va găsi un loc în inima milei nemărginite; pentru că Domnul este aproape de cel cu inima frântă şi îl scapă pe cel cu duhul zdrobit." – *Selected Messages*, vol. 2, pag. 326.

„Pentru a obține neprihănirea lui Hristos, păcătosul trebuie să ştie ce înseamnă acea pocăință care produce o schimbare radicală a minții, spiritului şi acțiunii." – Idem., pag. 393.

b. Dacă ne exercităm corect credința, cum va lucra aceasta în noi? Galateni 5:6.

„Dacă te laşi atras de Hristos şi te apropii de El, dai pe față o credință mântuitoare. A vorbi despre lucrurile religioase ocazional, a te ruga pentru lucrurile spirituale fără o sete reală a sufletului şi fără o credință vie, nu foloseşte prea mult… Credința care ne aduce în legătură vitală cu Hristos exprimă din partea noastră o preferință supremă, o încredere desăvârşită, o consacrare deplină. Această credință lucrează prin dragoste şi curăță sufletul. Ea produce în viața urmaşului lui Hristos adevărata ascultare de poruncile lui Dumnezeu; pentru că dragostea față de Dumnezeu şi dragostea față de om vor fi rezultatul legăturii strânse cu Hristos." – Idem., pag. 334.

4. SUPUNÂNDU-NE VOINȚA VOINȚEI LUI DUMNEZEU

a. Ce fel de lucrare doreşte Duhul Sfânt să facă în inimă? Cum poate El să o încheie? Ioan 3:3, 5.

„Prin credință, Duhul Sfânt lucrează în inimă ca să producă în interiorul ei sfințenia; însă acest lucru nu se poate face dacă agentul omenesc nu lucrează împreună cu Hristos. Putem fi făcuți apți pentru cer numai prin lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii; pentru că trebuie să avem neprihănirea lui Hristos care să ne recomande dacă dorim să avem acces înaintea Tatălui. Pentru a avea neprihănirea lui Hristos, trebuie să fim schimbați zilnic de către influența Duhului, să fim părtaşi ai naturii divine. Lucrarea Duhului Sfânt este aceea de a înnobila gustul, de a sfinți inima şi de a înălța întreaga ființă a omului." – *Selected Messages*, vol. 2, pag. 374.

b. Ce cere Domnul pentru a reînnoi, sfinți şi a ne face apți pentru cer? Ce ar trebui să iubim şi ce ar trebui să urâm? Proverbele 23:26.

„Trebuie să ne predăm inimile lui Dumnezeu, ca El să ne poate reînnoi şi sfinți şi să ne facă potriviți pentru curțile Sale cereşti. Nu trebuie să aşteptăm un timp special, ci trebuie să ne predăm Lui astăzi, refuzând să fim servii păcatului. Crezi că poți părăsi păcatul puțin câte puțin? O, părăsiți acest lucru blestemat imediat! Urâți lucrurile pe care le urăşte Hristos, şi iubiți lucrurile pe care le iubeşte Hristos. Nu a luat El măsuri pentru curățirea voastră de păcat prin moartea şi suferința Sa?" – Idem., pag. 327.

„Nici o pocăință nu este adevărată dacă nu produce o reformă. Neprihănirea lui Dumnezeu nu este o manta care să acopere păcatul nemărturisit şi nepărăsit; ea este un principiu de viață care transformă caracterul şi controlează purtarea. Sfințenia este o predare deplină lui Dumnezeu, este o predare totală a inimii şi a vieții față de principiile cerului." – *Hristos lumina lumii*, pag. 555, 556 (cap. 61: „Zacheu").

„[Ieremia 29:13 citat] Întreaga inimă trebuie predată lui Dumnezeu, altfel niciodată nu va putea să aibă loc în noi schimbarea prin care urmează să fim restaurați după chipul Său… Lupta împotriva eului este cea mai mare bătălie care s-a dat vreodată. Supunerea eului, predarea întregii ființe voinței lui Dumnezeu, cere o luptă; însă sufletul trebuie să se supună lui Dumnezeu înainte de a putea să fie reînnoit în sfințenie." – *Calea către Hristos*, pag. 43 engl. (cap. 5: „Consacrarea").

5. ASCULTAREA – DEPUNÂND EFORTURI

a. Cu ce condiție avem dreptul la cer? Ce drept pierd cei care disprețuiesc Legea lui Dumnezeu? Ieremia 23:6; 33:16; Matei 5:48.

„Ca şi altădată, [Dumnezeu] pretinde neprihănirea desăvârşită ca singura condiție cu care omul are drept la cer. Hristos este singura noastră nădejde şi scăpare. Neprihănirea Sa este atribuită numai celui ascultător. Să o primim prin credință, pentru ca Tatăl să nu găsească nici un păcat în noi. Însă cei care au călcat în picioare legea cea sfântă nu vor avea nici un drept să pretindă acea neprihănire." – *Comentarii biblice*, vol. 6, pag. 1072 engl.

b. Ce se cere de la sufletul convertit şi ce ajutor poate aştepta să primească? Cu cine lucrează în armonie? Filipeni 2:12 (u.p.).

„Cel care primeşte harul lui Dumnezeu trebuie să depună eforturi şi să lucreze; pentru că roadele dau pe față caracterul pomului. Deşi faptele bune ale omului nu au o valoare mai mare fără credința în Isus decât a avut jertfa lui Cain, totuşi acoperite cu meritele lui Hristos, ele dovedesc că cel care le face este vrednic să moştenească viața veşnică." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 381, 382.

„Păcătosul trebuie să depună eforturi care să fie în armonie cu lucrarea făcută pentru el; şi trebuie să se roage stăruitor la tronul harului pentru ca puterea înviorătoare a lui Dumnezeu să pătrundă în suflet. Hristos nu-l iartă decât pe cel pocăit, dar pe cel care îl iartă, îl face ca mai întâi să se căiască." – Idem., pag. 393, 394.

Vineri *15 martie*

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. **Ce răspuns poate fi dat celor care spun că nu trebuie decât să crezi?**
2. **Ce-l aduce pe păcătos la pocăință?**
3. **Ce rol joacă exercitarea credinței atunci când are loc convertirea sufletului?**
4. **Ce rol joacă ambele părți care lucrează împreună?**
5. **Ce îi face în stare pe adevărații credincioşi să fie biruitori?**

Sfințirea

„Ca nişte copii ascultători, nu vă lăsați târâți în poftele pe care le aveați altădată, când erați în neştiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți şi voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: ‚Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt'" (1 Petru 1:14-16).

„Lucrarea de trecere de la lipsa de sfințenie la sfințenie este o lucrare continuă. Zi după zi, Dumnezeu lucrează la sfințirea omului iar omul trebuie să coopereze cu El depunând eforturi perseverente în cultivarea obiceiurilor corecte." – *The Review and Herald*, 15 martie 1906.

Recomandare pentru studiu: *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 557-567 engl. (cap. 55: „Schimbat prin har").

Duminică *17 martie*

1. POPORUL LUI DUMNEZEU TREBUIE SĂ FIE SFÂNT

a. Ce însuşire a lui Dumnezeu care străbate cerul trebuie să fie în toți cei care doresc să intre în prezența Sa? 1 Petru 1:14-16.

„Neprihănirea lui Dumnezeu este absolută. Această neprihănire caracterizează toate faptele Sale, toate legile Sale. Poporul Său trebuie să fie aşa cum este Dumnezeu. Viața lui Hristos trebuie descoperită în viața urmaşilor Săi. În toate faptele Sale publice şi personale, în toate cuvintele şi acțiunile Sale, se vedea evlavia practică iar această evlavie trebuie să fie văzută în viața ucenicilor Săi." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 198.

„[Dumnezeu] nu poate suporta prezența păcatului. Sufletul Său îl urăşte… Sfințenia este temelia tronului lui Dumnezeu; păcatul este opusul sfințeniei; păcatul L-a răstignit pe Fiul lui Dumnezeu. Dacă oamenii ar putea vedea cât de urâcios este păcatul, nu l-ar tolera, nici nu s-ar învăța cu el. Ei ar face o reformă în viață şi caracter. Greşeli ascunse ar fi biruite. Dacă este să fiți sfinți în ceruri, trebuie ca mai întâi să fiți pe pământ." – *Mărturii către predicatori*, pag. 145 engl.

b. Care a fost încă de la început scopul lui Dumnezeu cu privire la umanitate? Ce ne spun Scripturile cu privire la voința lui Dumnezeu față de noi? Efeseni 1:4; 1 Tesaloniceni 4:3.

2. NEPRIHĂNIREA ATRIBUITĂ ŞI ÎMPĂRTĂŞITĂ

a. Ce arată că sfinţirea nu este o lucrare de o clipă ci o lucrare progresivă? Ce paşi sunt enumeraţi pentru a atinge această ţintă? Evrei 6:1; Filipeni 3:13, 14; 2 Petru 1:5-10.

„Scriptura arată clar că lucrarea de sfinţire este progresivă. Atunci când, prin convertire, păcătosul găseşte pacea cu Dumnezeu prin sângele ispăşirii, viaţa creştină de abia a început. Acum, el trebuie să ‚înainteze spre desăvârşire;' să crească ‚la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos'. Apostolul Pavel spune: ‚Fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea şi aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre ţintă, pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Hristos Isus' (Filipeni 3:13, 14). Iar Petru ne prezintă paşii prin care să obţinem sfinţirea: ‚De aceea, daţi-vă şi voi toate silinţele ca să uniţi cu credinţa voastră fapta; cu fapta, cunoştinţa; cu cunoştinţa, înfrânarea' (2 Petru 1:5, 6)". – *Marea luptă*, pag. 470 engl. (cap. 27: „Redeşteptări moderne").

„Felul în care trebuie să ne ducem la capăt mântuirea este arătat clar în primul capitol din a doua Petru. Trebuie să adăugăm necontenit har după har şi, când facem aceasta, Dumnezeu va lucra în noi după planul înmulţirii." – *The Review and Herald*, 15 martie 1906.

b. Ce a făcut moartea lui Hristos pentru noi? Care va fi experienţa zilnică a acelora în care locuieşte Hristos? Romani 5:10.

„Neprihănirea prin care suntem îndreptăţiţi este atribuită; neprihănirea prin care suntem sfinţiţi este împărtăşită. Prima ne dă dreptul la cer, a doua arată că suntem pregătiţi pentru cer." – Idem., 4 iunie 1895.

„Îndreptăţirea înseamnă salvarea unui suflet de la pierzare, ca să poată obţine sfinţenia şi, prin sfinţenie, viaţa cerului. Îndreptăţirea înseamnă că o conştiinţă curăţită de faptele moarte este aşezată acolo unde poate primi binecuvântările sfinţirii." – *Comentarii biblice*, vol. 7, pag. 908 engl.

„[Mulţi] nu înţeleg că temelia întregii lor credinţe şi speranţe ar trebui să fie desăvârşirea lui Isus, garantul nostru. Singura credinţă adevărată, salvatoare este cea care se prinde de neprihănirea atribuită a lui Hristos. El este singurul izvor al curăţiei, al puterii şi vieţii spirituale… Roadele acestei credinţe vor fi dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, blândeţea şi bunătatea, iar scopul [membrilor bisericii care au această credinţă] va fi acela de a-L slăvi pe Dumnezeu zi de zi." – *Manuscript Releases*, vol. 5, pag. 9.

3. LUCRAREA DE SFINȚIRE

a. Deşi avem neprihănirea lui Hristos atribuită nouă, cu câtă minuțiozitate trebuie dusă la bun sfârşit lucrarea de sfințire şi cu ce scop? 1 Tesaloniceni 5:23.

„Sfințirea noastră este lucrarea Tatălui, a Fiului şi a Duhului Sfânt. Ea este împlinirea legământului pe care Dumnezeu l-a făcut cu cei care se leagă de El, ca să rămână cu El, cu Fiul Său şi cu Duhul Său în comuniune sfântă. Ai fost născut din nou? Ai devenit o ființă nouă în Hristos Isus? Atunci cooperează cu cele trei mari puteri ale cerului, care lucrează în favoarea ta." – *Comentarii biblice*, vol. 7, pag. 908 engl.

„Prin lucrarea Duhului Sfânt, sfințirea adevărului, credinciosul devine apt pentru curțile cereşti; pentru că Hristos lucrează în noi iar neprihănirea Sa este asupra noastră. Fără aceasta, nici un suflet nu va avea dreptul la cer. Nu ne vom bucura de cer dacă nu ne calificăm pentru atmosfera sa sfântă prin influența Duhului şi prin neprihănirea lui Hristos." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 395.

b. Cum se realizează această lucrare? Ce rol joacă păcătosul? Tit 3:5.

„Atunci când sufletul se predă lui Hristos, o nouă putere ia în stăpânire inima cea nouă. Are loc o schimbare pe care omul nu o poate împlini niciodată pe le însuşi. A aduce un element supranatural în natura umană este o lucrare supranaturală." – *Hristos lumina lumii*, pag. 324 engl. (cap. 33: „Cine sunt frații Mei?").

„Dar deşi Hristos este totul, trebuie să-i însuflețim pe toți oamenii să lucreze neobosit. Trebuie să ne străduim, să ne luptăm, să agonizăm, să veghem, să ne rugăm, ca să nu fim biruiți de către vrăjmaşul cel viclean. Pentru că puterea şi harul cu care putem face aceasta vin de la Dumnezeu şi trebuie să ne încredem tot timpul în El, în Acela care îi poate mântui în mod desăvârşit pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El. Niciodată să nu lăsați impresia că omul are puțin sau nimic de făcut în marea lucrare de biruință; ci mai degrabă, învățați-i pe oameni să coopereze cu Dumnezeu, ca să poată birui." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 381.

4. SFINȚIREA BIBLICĂ

a. Ce este sfințirea biblică? Ce implică aceasta? 1 Tesaloniceni 3:13.

„Marile principii ale neprihănirii care se găsesc în legea Sa sunt deschise înaintea oamenilor prin cuvânt şi prin Duhul lui Dumnezeu. Şi întrucât Legea lui Dumnezeu este ‚sfântă, dreaptă şi bună' (Romani 7:12), o copie a desăvârşirii divine, înseamnă că acel caracter format prin ascultare de acea lege va fi sfânt. Hristos este un exemplu desăvârşit al unui astfel de caracter. El spune: ‚Am păzit poruncile Tatălui Meu.' ‚Totdeauna fac ce-I este plăcut' (Ioan 15:10; 8:29). Urmaşii lui Hristos trebuie să devină asemenea Lui – prin harul lui Dumnezeu să dezvolte caractere care să fie în armonie cu principiile legii Sale sfinte. Aceasta este sfințirea biblică." – *Marea luptă*, pag. 469 engl. (cap. 27: „Redeşteptări moderne").

„Sfințirea arătată în Scriptură cuprinde întreaga ființă – spiritul, sufletul şi trupul." – Idem., pag. 473 engl. (cap. 27).

b. Care va fi experiența credinciosului cu adevărat convertit? Ce face un astfel de credincios atunci când răspunde chemării la pocăință? 1 Corinteni 15:57; Romani 6:1-4, 12, 13.

„Creştinul va simți îndemnurile păcatului, dar el va menține o stare constantă de război împotriva lui. Aici este nevoie de ajutorul lui Hristos. Slăbiciunea omenească se uneşte cu puterea divină iar credința exclamă: ‚Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos.' (1 Corinteni 15:57)." – Idem., pag. 469, 470 engl. (cap. 27: „Redeşteptări moderne").

„Nici o pocăință nu este adevărată dacă nu produce o reformă. Neprihănirea lui Dumnezeu nu este o manta care să acopere păcatul nemărturisit şi nepărăsit; ea este un principiu de viață care transformă caracterul şi controlează purtarea. Sfințenia este o predare deplină lui Dumnezeu, este o predare totală a inimii şi a vieții față de principiile cerului." – *Hristos lumina lumii*, pag. 555, 556 (cap. 61: „Zacheu").

„Nimeni nu este un creştin viu decât dacă are o experiență zilnică în lucrurile lui Dumnezeu şi dacă practică zilnic lepădarea de sine, purtând cu bucurie crucea şi urmându-L pe Hristos. Fiecare creştin viu va înainta zilnic în viața divină. Şi pe măsură ce înaintează spre desăvârşire, el se converteşte lui Dumnezeu în fiecare zi; şi această convertire nu este completă până când nu ajunge la desăvârşirea caracterului creştin, o pregătire deplină pentru atingerea nemuririi." – *Testimonies* vol. 2, pag. 505 engl. (cap.: „Cuvânt către pastori").

Joi *21 martie*

5. DOVADA SFINȚIRII

a. Ce experiență are loc în inima în care se produce sfințirea? Care va fi bucuria specială a acelora care au această experiență? Psalmii 119:14-16.

„Orice ascultare autentică vine din inimă. Hristos a lucrat în felul acesta. Şi, dacă noi consimțim, El Se va identifica în aşa măsură cu gândurile şi țintele noastre, încât va lega inima şi mintea noastră de voința Sa, astfel încât, atunci când ascultăm de El vom împlini propriile noastre îndemnuri. Voința înnobilată şi sfințită va găsi cea mai înaltă plăcere în slujirea Lui. Când Îl cunoaştem pe Dumnezeu aşa cum avem privilegiul să-L cunoaştem, viața noastră va fi o viață de continuă ascultare. Printr-o apreciere a caracterului lui Hristos, printr-o comuniune cu Dumnezeu, vom ajunge să urâm şi mai mult păcatul." – *Hristos lumina lumii*, pag. 668 engl. (cap. 73: „Să nu vi se tulbure inima").

b. Care este dovada acestei sfințiri? Mica 6:8. Cum cunoaşte păcătosul pocăit calea? 1 Ioan 2:3-6; 2 Petru 2:21, 22.

„A face dreptatea, a iubi mila, a umbla în smerenie înaintea lui Dumnezeu, aceasta este dovada de netăgăduit a adevăratei sfințiri a inimii şi a vieții." – *Signs of the times*, 19 septembrie 1900.

„Neprihănirea din interior se vede prin neprihănirea din exterior. Cel care este drept în interior nu are inima împietrită şi nu este lipsit de compasiune, ci el creşte zilnic după chipul lui Hristos, înaintând din putere în putere. Cel care este sfințit prin adevăr va avea stăpânire de sine şi va călca pe urmele lui Dumnezeu până când harul se pierde în slavă." – *The Review and Herald*, 4 iunie 1895.

Vineri *22 martie*

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. **Ce înseamnă a fi sfânt?**
2. **Explicați diferența dintre neprihănirea atribuită şi cea împărtăşită.**
3. **Cum se realizează lucrarea de sfințire?**
4. **Ce rezultă din adevărata sfințire?**
5. **Ce arată că sufletul este sfințit?**

Îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos

„Împăratul a intrat să-şi vadă oaspeții; şi a zărit acolo pe un om care nu era îmbrăcat în haina de nuntă. ‚Prietene', i-a zis el, ‚cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?' Omul acela a amuțit." (Matei 22:11, 12).

„Trebuie să te îmbraci cu haina care a fost țesută în războiul cerului, chiar cu neprihănirea glorioasă a lui Hristos, ca să fii pregătit să stai în picioare la venirea Sa şi să fii găsit vrednic pentru un loc la dreapta Sa." – *The Sings of the Times*, 28 martie 1892.

Recomandare pentru studiu: *Parabolele Domnului Hristos*, pag. 307-319 engl. (cap. 24: „Fără haina de nuntă").

Duminică *24 martie*

1. NEPRIHĂNIREA LUI HRISTOS ATRIBUITĂ

a. Când este sufletul gata să fie îmbrăcat cu haina neprihănirii lui Hristos? Zaharia 3:1-4.

„Atunci când oamenii îşi văd nimicnicia, sunt pregătiți să fie îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos." – *Credința prin care trăiesc*, pag. 111 engl.

„[Iosua] marele preot nu se poate apăra nici pe sine, nici pe popor de acuzațiile lui Satan. El nu pretinde că Israel este lipsit de greşeli. În hainele lui murdare, care simbolizează păcatele poporului, pe care le poartă ca reprezentant al lor, el stă înaintea Îngerului, mărturisindu-şi vina, totuşi arătând spre pocăința şi umilința lor, bazându-se pe îndurarea unui Răscumpărător iertător de păcate şi pretinzând în credință făgăduințele lui Dumnezeu." – *Testimonies*, vol. 5, pag. 468, 469 engl. (cap.: „Iosua şi îngerul").

b. Care sunt condițiile pentru sfințire? Faptele Apostolilor 3:19.

„Sângele curățitor al lui Hristos îndepărtează păcatele noastre atunci când venim la El cu căință în suflet căutând iertarea Sa. El ne atribuie neprihănirea Sa, El ia vina asupra Sa." – *Comentarii biblice*, vol. 7, pag. 935.

2. PREȚUL NEPRIHĂNIRII LUI HRISTOS

a. Ce trebuie să facem pentru a cumpăra neprihănirea lui Hristos? Ce parabolă arată că, dacă Îl mărturisim pe Hristos şi-L urmăm, nu înseamnă neapărat că sufletul este îmbrăcat cu haina neprihănirii lui Hristos? Matei 13:45, 46; 22:1-14.

„Oaspeții de la sărbătoarea evangheliei sunt cei care mărturisesc că-I slujesc lui Dumnezeu, cei ale căror nume sunt scrise în cartea vieții. Dar nu toți cei care mărturisesc că sunt creştini sunt adevărați ucenici." – *Parabolele Domnului Hristos*, pag. 310 engl. (cap. 24: „Fără haina de nuntă").

„În viața multora dintre cei al căror nume se află în registrele bisericii nu a avut loc o schimbare adevărată. Adevărul a fost ținut în curtea din afară. Nu a avut loc o convertire adevărată, nici o lucrare hotărâtă a harului în inimă. Dorința lor de a împlini voința lui Dumnezeu se bazează pe propria lor înclinație, nu pe convingerea profundă a Duhului Sfânt. Purtarea lor nu este adusă în armonie cu Legea lui Dumnezeu. Ei mărturisesc că-L primesc pe Hristos ca Mântuitor al lor, dar nu cred că El le va da puterea să biruiască păcatele lor. Ei nu-L cunosc personal pe Mântuitorul cel viu, iar caracterele lor dau pe față multe lipsuri." – *The Review and Herald*, 7 iulie 1904.

b. Numai cum putem cumpăra neprihănirea? Apocalipsa 3:18.

„Haina albă înseamnă curăția caracterului, neprihănirea lui Hristos atribuită păcătosului. Cu adevărat, aceasta este o haină dintr-o țesătură cerească, care poate fi cumpărată numai de la Hristos în schimbul unei vieți de ascultare de bună voie." – *Testimonies,* vol. 4, pag. 88 engl. (cap.: „Procesul de punere la probă").

„Neprihănirea lui Hristos, asemenea unei perle albe, curate, nu are nici un defect, nici o pată, nici o lipsă. Această neprihănire poate fi a noastră. Mântuirea, cu comorile sale inestimabile cumpărate cu sânge, este mărgăritarul de mare preț. Putem să o căutăm şi să o găsim. Dar toți cei care o găsesc cu adevărat vor vinde tot ce au ca să o cumpere. Ei dau dovadă că sunt una cu Hristos, după cum El este una cu Tatăl. În parabolă, negustorul este înfățişat ca vânzând tot ce are ca să ajungă în posesia unui mărgăritar de mare preț. Aceasta este o ilustrare frumoasă a acelora care apreciază adevărul atât de mult, încât renunță la tot ca să intre în posesia lui. Ei se prind prin credință de mântuirea oferită lor prin jertfa singurului Fiu al lui Dumnezeu." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 399.

3. VEŞMINTELE INOCENȚEI

a. Ce veşminte au avut primii noştri părinți în Eden? Ce s-a întâmplat atunci când starea lor spirituală s-a schimbat şi ce au descoperit ei? Genesa 3:10.

„Haina albă a inocenței era purtată de primii noştri părinți atunci când ei au fost aşezați de către Dumnezeu în Eden. Ei trăiau în armonie perfectă cu voința lui Dumnezeu. Toată tăria afecțiunilor lor era îndreptată către Tatăl lor ceresc. O lumină plăcută şi blândă, lumina lui Dumnezeu, învăluia perechea sfântă. Acest veşmânt de lumină era un simbol al hainelor lor spirituale ale inocenței cereşti. Dacă ar fi rămas credincioşi lui Dumnezeu, aceasta ar fi continuat să-i învăluiască. Însă atunci când a apărut păcatul, ei au tăiat legătura lor cu Dumnezeu iar lumina care îi înconjurase s-a îndepărtat. Goi şi ruşinați, ei au încercat să înlocuiască veşmintele cereşti cosând laolaltă frunze de smochin ca să se acopere." – *Parabolele Domnului Hristos*, pag. 310, 311 engl. (cap. 24: „Fără haina de nuntă").

b. Ce reprezintă haina albă acum? Care este starea spirituală şi caracterul acelora care sunt îmbrăcați cu haina neprihănirii lui Hristos? Apocalipsa 19.8.

„Haina de nuntă din parabolă [sărbătorii de nuntă] simbolizează caracterul curat şi fără pată pe care trebuie să-l aibă adevărații urmaşi ai lui Hristos." – Idem., pag. 310 engl. (cap. 24: „Fără haină de nuntă").

„Adevărul trebuie sădit în inimă. El trebuie să stăpânească mintea şi să coordoneze afecțiunile. Întregul caracter trebuie să poarte imaginea Cuvântului divin. Fiecare iotă şi fiecare frântură de literă din Cuvântul lui Dumnezeu trebuie aduse în practica vieții de fiecare zi.

Cel care devine părtaş al naturii divine va fi în armonie cu măreţul standard al neprihănirii lui Dumnezeu, legea Sa cea sfântă. Aceasta este regula prin care Dumnezeu măsoară acțiunile oamenilor. Acesta va fi testul caracterului la judecată." – Idem., pag. 314 engl. (cap. 24: „Fără haină de nuntă").

„Dar, în timp ce Dumnezeu poate fi drept şi în acelaşi timp să-l îndreptățească pe păcătos prin meritele lui Hristos, nici un om nu-şi poate acoperi sufletul cu haina neprihănirii lui Dumnezeu cât timp practică păcate cunoscute sau neglijează datoriile cunoscute. Dumnezeu cere predarea completă a inimii, înainte ca îndreptățirea să poată avea loc; iar pentru ca omul să rețină îndreptățirea, trebuie să existe o ascultare continuă, prin credință activă şi vie care lucrează prin dragoste şi curăță sufletul." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 366.

4. A PRIMI NEPRIHĂNIREA LUI HRISTOS

a. Conform cu simbolul viei, când ne este atribuită neprihănirea Sa? Ce se cere pentru o unire adevărată cu Hristos? Ioan 15:4, 5.

„Există o mare diferență între pretinsa unire şi adevărata legătură cu Hristos prin credință. O mărturisire a adevărului îi aşază pe oameni în biserică, dar aceasta nu dovedeşte faptul că ei au o legătură vie cu Vița cea vie… Atunci când se formează această legătură şi comuniune strânsă, păcatele noastre sunt aşezate asupra lui Hristos; neprihănirea Sa ne este atribuită." – *Testimonies*, vol. 5, pag. 228, 229 engl. (cap.: „Un apel").

„O unire cu Hristos prin credință vie durează; orice altă unire trebuie să dispară…. Va exista o luptă cu piedicile din interior şi exterior. Trebuie să aibă loc o lucrare dureroasă de despărțire cât şi o lucrare de alipire. Mândria, egoismul, vanitatea, caracterul lumesc – păcatul sub toate formele lui – trebuie să fie biruit dacă dorim să intrăm în legătură cu Hristos. Motivul pentru care mulți găsesc viața creştină atât de grea, pentru care ei sunt atât de nestatornici, de schimbători, este că ei încearcă să se alipească de Hristos fără ca mai întâi să se despartă de aceşti idoli cultivați." – Idem., pag. 231 engl. (cap.: „Un apel").

b. Care este dovada că suntem îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos? Psalmii 119:104; 1 Corinteni 13:6.

„Atunci când suntem îmbrăcați cu neprihănirea lui Dumnezeu, nu vom mai simți nici o plăcere pentru păcat; pentru că Hristos va lucra cu noi. Poate că vom face greşeli, dar vom urî păcatul care a cauzat suferințele Fiului lui Dumnezeu." – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 360.

c. Atunci când este ispitit de Satan, în ce constă siguranța sufletului care este îmbrăcat cu haina neprihănirii lui Hristos? 1 Petru 1:5.

„În religia lui Hristos există o putere regeneratoare care transformă întreaga ființă, înălțându-l pe om deasupra oricărui viciu înjositor şi înălțându-i gândurile şi dorințele spre Dumnezeu şi spre cer. Legat de Cel Nemărginit, omul devine părtaş al naturii divine. Asupra lui, săgețile celui rău nu au efect, pentru că este îmbrăcat cu platoşa neprihănirii lui Hristos." – *Sfaturi pentru părinți, educatori* şi elevi, pag. 51, 52 engl. (cap. 6: „Obiectivul primordial al educației").

Joi *28 martie*

5. AVÂNDU-L PE HRISTOS ÎN INTERIOR

a. Cum a explicat Pavel galatenilor legătura intimă cu Hristos, de care avem nevoie? Galateni 2:20.

„Când ne supunem lui Hristos, inima se uneşte cu inima Sa, voința se contopeşte cu voința Sa, mintea devine una cu mintea Sa, gândurile sunt aduse în supunere față El; trăim viața Sa. Aceasta înseamnă a fi îmbrăcați în haina neprihănirii Sale." – *Parabolele Domnului Hristos*, pag. 312 engl. (cap. 24: „Fără haina de nuntă").

b. De care binecuvântări se vor bucura chiar şi în această lume cei sfințiți? Isaia 58:8.

„Hristos a fost un tovarăş zilnic şi un Prieten apropiat pentru urmaşii Săi credincioşi. Ei au trăit în legătură apropiată, în comuniune constantă cu Dumnezeu. Asupra lor a răsărit slava Domnului. Lumina cunoştinței slavei lui Dumnezeu de la fața lui Isus Hristos s-a reflectat în ei. Acum ei se bucură de razele neumbrite ale strălucirii şi slavei Împăratului în maiestatea Sa. Ei sunt pregătiți pentru comuniunea cu cerul, pentru că au cerul în inimile lor." – Idem., pag. 421 engl. (cap. 29: „În întâmpinarea Mirelui").

Vineri *29 martie*

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. Ce trebuie să facă cel credincios înainte de a putea fi îmbrăcat cu haina albă?

2. Ce ni se spune despre prețul pentru cumpărarea neprihănirii?

3. Care este deplina semnificație a hainei albe?

4. Ce face ca neprihănirea lui Hristos să reprezinte siguranța credinciosului?

5. Care este urmarea faptului că Hristos trăieşte în inimă?

Sugestii pentru ora de studiu din Sabat, după amiază

Istoria Faptelor Apostolilor

Ianuarie

5 - cap. 27: **Efes**
12 - cap. 28: **Zile de osteneală și încercări**
19 - cap. 29: **Solie de avertizare și îndemn**
26 - cap. 30: **Chemarea la o treaptă mai înaltă** *(prima parte)*

Februarie

2 - cap. 30: **Chemarea la o treaptă mai înaltă** *(a doua parte)*
9 - cap. 31: **Ascultarea soliei**
16 - cap. 32: **O biserică darnică**
23 - cap. 33: **Lucrând în condiţii dificile** *(prima parte)*

Martie

2 - cap. 33: **Lucrând în condiţii dificile** *(a doua parte)*
9 - cap. 34: **O slujire consacrată** *(prima parte)*
16 - cap. 34: **O slujire consacrată** *(a doua parte)*
23 - cap. 35: **Mântuirea pentru iudei**
30 - cap. 36: **Apostazia din Galatia**

Apusul soarelui*) pentru diferite zone ale ţării:

Ianuarie

4. B: 16:50; CT: 16:40; IS: 16:34; MS: 16:48; SM: 16:50; AR: 17:02;
11. B: 16:57; CT: 16:48; IS: 16:42; MS: 16:56; SM: 16:58; AR: 17:10;
18. B: 17:06; CT: 16:56; IS: 16:51; MS: 17:05; SM: 17:08; AR: 17:19;
25. B: 17:15; CT: 17:06; IS: 17:01; MS: 17:15; SM: 17:18; AR: 17:29;

Februarie

1. B: 17:25; CT: 17:15; IS: 17:10; MS: 17:26; SM: 17:29; AR: 17:40;
8. B: 17:35; CT: 17:25; IS: 17:23; MS: 17:36; SM: 17:40; AR: 17:50;
15. B: 17:45; CT: 17:35; IS: 17:34; MS: 17:47; SM: 17:51; AR: 18:01;
22. B: 17:54; CT: 17:44; IS: 17:44; MS: 17:57; SM: 18:02; AR: 18:11;

Martie

1. B: 18:04; CT: 17:54; IS: 17:55; MS: 18:08; SM: 18:13; AR: 18:21;
8. B: 18:13; CT: 18:03; IS: 18:05; MS: 18:18; SM: 18:24; AR: 18:31;
15. B: 18:22; CT: 18:11; IS: 18:15; MS: 18:27; SM: 18:34; AR: 18:41;
22. B: 18:30; CT: 18:20; IS: 18:25; MS: 18:37; SM: 18:44; AR: 18:50;
29. B: 19:39; CT: 18:29; IS: 18:35; MS: 18:47; SM: 18:54; AR: 18:59.

*) Apusul de soare a fost indicat folosind site-ul: www.astro-urseanu.ro/rasarit_soare_blank.html

Darul Sabatului Întâi

5 ianuarie

Centrul pentru congrese din Belem, Brazilia

vezi pg. 4

2 februarie

Fondul mondial de ajutorare în caz de dezastre

vezi pg. 25

2 martie

St. Petesburg, Rusia

vezi pg. 46